



DE STER

Augustus 1979 · 79ste jaargang · Nummer 8

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Een praktische godsdienst. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Mormoons Journaal	5
Arbeid adelt. <i>Heber J. Grant</i>	8
Ik heb een vraag	14
Sleutels, contactlenzen en het doel van gebed. <i>William G. Dyer</i>	19
Ontdekking	23
De geschiedenis van de dwaasheid van een profeet. <i>Bruce R. McConkie</i>	27
„Weest niet beschaamd”: de wereldproblemen onder ogen zien. <i>Terry J. Moyer</i>	32
De regel van mijn vader. <i>Henry Eyring</i>	38

Kinderster

Voor de grap	1
De brief van Michael. <i>Mauna Rae Allen</i>	2
Geef het door. <i>Annabelle Sumera</i>	4
Het scherpste op de wereld. <i>Louise Hurd</i>	6
Het betalen van een schuld	8

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Op de omslag: De oogst, 22 × 36, olieverf op linnen, Beehive House (museum) in Salt Lake City (Church Historical Collection). Dit ongetekende werkstuk wordt afwisselend toegeschreven aan Lorus Pratt (1855-1923) en zijn collega uit Utah John Hafen (1856-1910).

Een praktische godsdienst

N. Eldon Tanner

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

In de loop der jaren is mij dikwijls gevraagd: „Wat beweegt de mensen bij u in de kerk toch alles te doen wat er van hen gevraagd wordt en overal heen te gaan waarheen ze ook gestuurd worden zonder zich om hun eigen zaken of maatschappelijke belangen te bekommeren?” Bij het beantwoorden van deze vraag heb ik altijd getuigd dat het werk van de kerk Gods werk is, dat het door Jezus Christus wordt geleid en dat er geen belangrijker, noch lonender werk is waarmee ik mij bezig kan houden. Dikwijls was de reactie dan: „Ik wou dat ik ook zo tegenover mijn godsdienst kon

staan.” Daarna trachtte ik die persoon uit te leggen hoe hij er zelf achter kon komen dat dit evangelie waar is en dat het de weg tot zaligheid en tot het eeuwige leven is.

Wat heeft deze godsdienst dat allen, die eerlijk van hart zijn en hem onderzoeken, zo aantrekt? Waarom groeit de kerk zo snel en waarom telt zij over de hele wereld zoveel bekeerlingen? Laat mij u enkele redenen opnoemen.

Het belangrijkste doel van de meeste mensen is het vinden van geluk en innerlijke vrede. Deze vrede helpt hen vervolgens het maximum uit het leven te halen



en de problemen en beproevingen die allen ondervinden, het hoofd te bieden. De filosofen zeggen het zo: Het verschil ligt niet in wat ons overkomt, maar in de wijze waarop wij dit het hoofd bieden. En daarin speelt de godsdienst een belangrijke rol.

Toen God Adam en Eva schiep, gaf hij hen zekere geboden, en vertelde hen in

passende burgers te maken. Wanneer wij in deze eigenschappen te kort schieten ligt dat niet aan het evangelie, maar is het de schuld van de mensen die niet leven zoals zij dat behoren te doen.

Het evangelie van Jezus Christus leert dat de mens eeuwig is —dat hij voordat hij naar de aarde kwam als geest bestond, en dat hij na zijn dood op zal



feite dat hun geluk afhankelijk was van hun gehoorzaamheid aan die geboden. In deze laatste dagen heeft Hij ons bijna hetzelfde bevolen toen Hij zei: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (Leer en Verbonden 82:10.)

Door het evangelie leren wij wat de geboden zijn of wat God ons wil laten doen en wat Hij ons in de toekomst biedt. Ik moedig iedereen aan om wat dan ook in het evangelie van Jezus Christus te vinden dat niet bedoeld is om ons gelukkig en voorspoedig, geliefd en gewaardeerd, vriendelijk en attent voor onze naasten, begaan met onze omgeving en tot op-

staan en op een plaats zal wonen die bepaald wordt door zijn gedrag in zijn sterfelijke staat (zie Abraham 3:26). Ieder mens mag zelf kiezen of hij eeuwig bij God wil leven of voor eeuwig uit zijn tegenwoordigheid gestoten wil worden. Een van de beginselen van het evangelie is dat het gezin als eeuwige eenheid blijft bestaan. Waar oprechte liefde tussen man en vrouw bestaat is het buitengewoon troostrijk te weten, dat een man en zijn vrouw door een bijzondere, heilige verordening in de heilige tempel voor tijd en alle eeuwigheid verzegeld zijn en dat de kinderen die uit dat verbond geboren worden voor eeuwig bij hen zullen zijn. Dat is prachtig!

Een praktische godsdienst voorziet zowel in het stoffelijke als in het geestelijk welzijn van zijn aanhangers. De programma's van de kerk bepalen dat alle leden helpen bij projecten om voorraden op te slaan voor tijd van nood. Bij talrijke gelegenheden hebben de magazijnen verbruiksartikelen - - van bedden en meubels tot voedsel en medische artikelen - - geleverd aan hen die ergens op de wereld met een grote verscheidenheid aan rampen te kampen hadden. Wij geloven in de goddelijke opdracht om onze broeder te hoeden.

Om gezond en gelukkig te worden moet iemand een zeer gevarieerd leven leiden. De kerk van Jezus Christus organiseert gezonde recreatie en activiteiten. Deze omvatten kampeerprogramma's, sportevenementen, toneel-, dans- en muziekfestivals. De leden worden aangemoedigd zich op velerlei cultureel gebied, te bekwamen alswel in handenarbeid en huishoudelijke vaardigheden. Een goede conditie ten gevolge van gezonde eetgewoonten en voldoende lichaamsbeweging wordt eveneens aangemoedigd.

Om ons te helpen ons lichaam rein en gezond te houden hebben wij het woord van wijsheid dat ons eraan herinnert ons te onthouden van die artikelen die schadelijk voor onze gezondheid zijn. Wij houden van deugd en kuisheid en wij keuren immoraliteit en het verval van moraal, dat de wereld tegenwoordig zo overheerst, openlijk af. Wij scharen ons achter alle godvrezende mensen die de wereld trachten te behoeden voor de zonden zoals, pornografie, abortus, homoseksualiteit en ander afwijkend seksueel gedrag.

Wij geloven dat de heerlijkheid Gods intelligentie is en wij financieren scholen en colleges opdat wij „meer volmaakt . . . worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot

het koninkrijk van God behoren, die (wij dienen) te begrijpen; Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en de verwickelingen der natien, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een

Ik moedig iedereen aan om wat dan ook in het evangelie van Jezus Christus te vinden dat niet bedoeld is om ons gelukkig en voorspoedig, geliefd en gewaardeerd, vriendelijk en attent voor onze naasten, begaan met onze omgeving en bruikbare burgers te maken.

kennis van landen en van koninkrijken.” (Leer en Verbonden 88:78-79.)

De Heer vermaant ons ook: „Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet hij die het eeuwige leven heeft, is rijk. (Leer en Verbonden 6:7.)

Wanneer wij de Heer in gebed zoeken en zijn geboden gehoorzamen zullen wij de betekenis en het doel van het leven begrijpen. Zijn verborgenheden zullen ons worden ontvouwd, zoals Hij heeft gezegd, en wij zijn werkelijk bijzonder bevoorrecht omdat wij een levende profeet hebben die ons op de paden van waar-

heid en gerechtigheid kan leiden. Er zijn veel mensen die de leringen van de Bijbel lezen en aanvaarden en die geloven dat er profeten onder de mensen geleefd hebben om hen te onderwijzen en hen te waarschuwen voor de gevaren die hen bedreigen die ongehoorzaam zijn aan Gods leringen. Veel van diezelfde mensen weten niet of begrijpen niet dat Gods spreekbuis ook heden onder ons is en dat deze ons waarschuwt en ons tracht te overtuigen volgens de leringen van Jezus Christus te leven. Jezus Christus is de Enige door Wie de mensheid zalig kan worden.

Door openbaring weten wij dat wij allemaal geestelijke kinderen van God zijn. Wat is het heerlijk om te weten dat God ons zo lief had dat Hij zijn Eniggeboren Zoon in het vlees zond om voor ons te leven en sterven om zo het grote zoenoffer te brengen. Door het offer van Jezus Christus zullen wij allen uit het graf opstaan en naar gelang van onze getrouwheid verschillende graden van heerlijkheid of kwelling toegewezen krijgen.

God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, hebben zich bij verschillende gelegenheden aan de mensen getoond, opdat wij hun natuur en eigenschappen mochten kennen en begrijpen. Zij zijn verheerlijkte wezens met een lichaam,

lichaamsdelen en gemoedsaandoeningen. Wij zijn naar het beeld van God geschapen. Dit helpt ons begrijpen dat Zij leven en dat Zij afzonderlijke wezens zijn, dat wij tot de Vader kunnen bidden door de Zoon, dat Zij onze gebeden kunnen horen en beantwoorden, en dat Zij buitengewone belangstelling voor ons hebben en willen dat wij gelukkig zijn en voorspoed genieten.

Om dit te bereiken, hebben Zij ons een georganiseerde kerk met instructies, of een voorschrift voor het leven gegeven. De kerk wordt door het priesterschap van God geleid, dit is de grootste broederschap ter wereld. Wij hebben de Zustershulpvereniging voor de vrouwen. Er zijn programma's voor de jeugd en er is een Jeugdwerk voor de jongere kinderen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft aan iedereen iets te bieden en er is ook voor iedereen een werk. De kracht van de kerk schuilt in het persoonlijke getuigenis van elk lid. Elk lid heeft dat door zijn eigen geloof en zijn eigen werken verkregen. Wij kunnen werkelijk de woorden herhalen die de Heiland gebruikte als Hij zijn volgelingen beschreef: „Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.” (Matteüs 7:20.) □

De zendelingenlessen in gebarentaal

Door Steven A. Wolfe

Een van mijn fijnste collega's tijdens mijn zending was broeder Nolan Bergeson. Broeder Bergeson was gereserveerd, hoewel hij niet onvriendelijk was, noch gebrek aan humor had; de meeste mensen zagen hem als een rustige en zeer ernstige jongeman. Wij werkten heel fijn samen en naarmate wij slaagden en ons werk ons bevredigde, bespraken wij enkele erva-

ringen die wij hadden opgedaan. Een voorval dat hij bijna terloops vermeldde, heeft mij nooit losgelaten; de volledige toewijding van broeder Bergeson werd erdoor getekend. Hij was eens in een kleine gemeente geweest waar dikwijls een vrouw kwam die doof was en ook niet kon spreken. Zij had diegenen die haar begrepen al een aantal jaren duidelijk gemaakt dat zij lid wilde worden van de kerk. Zij was echter nooit gedoopt, omdat niemand haar ooit de zendelingenlessen had gegeven.



De regel van het zendingsgebied luidde dat elke bekeerling de zes zendelingenles gehad moest hebben, voordat hij gedoopt werd. Deze vrouw kon alleen maar door middel van gebarentaal communiceren en aangezien geen van de zendingen de gebarentaal machtig was, kon niemand haar lesgeven. Broeder Bergeson leerde haar kennen en ontdekte dat zij zich had bekeerd nadat zij *Een wonderbaar werk en een wonder* had gelezen. Hij kreeg ook een kaart van haar met de gebaren die voor de letters van het alfabet werden gebruikt.

Broeder Bergeson was geen briljante leerling, maar hij had het intense verlangen om het werk van de Heer te doen. Die avond ging hij naar zijn flat en hij leerde elk gebaar voor elke letter uit zijn hoofd. De volgende dag deed hij er zes uur over om zijn boodschap te brengen. Hij leerde die vrouw de eerste zendelingenles door elk woord letterlijk in gebaren voor haar uit te spellen en haar na elke vraag geduldig gade te slaan wanneer zij het antwoord uitspelde.

Broeder Bergeson zou het daarbij gelaten kunnen hebben en nog rijk gezegend worden. In plaats daarvan ging hij naar de bibliotheek, leende enkele boeken over gebarentaal en oefende geduldig. Iedere les werd gemakkelijker. De laatste les gaf hij in nauwelijks meer tijd dan normaal sprekende deelnemers ervoor nodig gehad zouden hebben. De zuster werd gedoopt en tot op heden is zij vol lof over broeder Bergeson.

Als ik aan het voorbeeld van broeder Bergeson terugdenk, ben ik dankbaar dat ik zoveel van zo'n fijne collega heb kunnen leren. Ik voel mij nederig als ik mij afvraag hoe vaak ik een broeder of een zuster voorbijgelopen ben bij wie mijn hulp van pas geko-

men zou zijn als ik die soort toewijding bezeten had. □

Steven A. Wolfe, onderwijzer, is Jonge-Mannenpresident en adviseur van het priestersquorum in de gemeente Homer in het zendingsgebied Alaska Anchorage. Nolan Bergeson is instructeur voor doven aan de Utah State Training School. De afgelopen vier jaar heeft hij daar lesgegeven in de gebarentaal.

„Maar hij is doof!”

Door Ned B. Combs

Toen ik jaren geleden werkzaam was als tweede raadgever in de bisschop, worstelde ik met het probleem te bepalen welke jongeman uit het diakenenquorum de nieuwe president behoorde te worden. De bisschop verzocht mij om elke jongen uit dat quorum met een biddend hart in overweging te nemen en daarna iemand aan te bevelen. Ten slotte moest ik nog kiezen uit drie dertienjarige, waardige jongens.

Maar toen ik één van deze jongens overwoog voor te stellen, was het mij onmogelijk de rustige overtuiging te krijgen die ik nodig had. Ik evalueerde daarom elke jongen in het quorum opnieuw. Dit keer concentreerde mijn aandacht zich op Kevin, een jongen die ik eerst over het hoofd had gezien. Ik kende Kevin al enkele jaren, hij was waardig. Ik wist ook dat alle quorumleden hem goed gezind waren en dat zijn familie hem zou steunen. „Maar hij is doof,” herhaalde ik tegen mijzelf. Ik aarzelde om mijn beslissing te nemen. Ik wist echter dat het onrechtvaardig zou zijn om hem van deelname aan het kerkelijk leven uit te sluiten, omdat zijn doofheid dan een onoverwinnelijke handicap zou kunnen worden. Zijn spraakvermogen zou niet vooruitgaan tenzij hij de gelegen-

heid zou hebben om zich uit te drukken, bovendien wist ik dat zijn leiderscapaciteiten zouden blijven sluimeren als hij niet de gelegenheid kreeg ze te ontwikkelen.

Terwijl ik bad over mijn besluit om Kevin als de nieuwe quorumpresident diakenen aan te bevelen ontving ik een sterke zekerheid en deze besprak ik met de bisschop. Ook hij was gelukkig met deze keuze en hij vroeg me haar met de ouders van Kevin te bespreken. De ouders van Kevin waren met de keuze ingenomen en zij spraken hun vertrouwen uit in hun zoon. Kevin aanvaardde de roeping en hij sprak het verlangen uit om zijn taak goed te doen. Ik wist dat hij de liefde van zijn Vader in de hemel voelde. Zo ontstond er een band, die voor alle partijen de moeite waard was, tussen Kevin, zijn familie, zijn bisschop, leerkrachten, adviseurs en de leden van de wijk.

In de daaropvolgende zeven jaar gebeurden er heerlijke dingen met Kevin. Hij leerde doeltreffend leiding te geven - hij delegeerde autoriteit, gaf toespraken, hielp met projecten voor dienstbetoon en zegende het avondmaal. Hij oefende een geweldige invloed ten goede uit op de jeugd. In het jaar dat hij lid werd van het juniorensoftballteam van de wijk won het team het kampioenschap van de ring, het regionale kampioenschap, het kampioenschap van het gebied en de trofee voor sportiviteit van het gebied. Tijdens al die wedstrijden heeft Kevin de wijk nooit voor hem kunnen horen juichen, maar hij heeft hun liefde en hun steun gevoeld. Hij voelde dat hij erbij hoorde en hij deed zijn deel. Enkele jaren nadat Kevin zijn roeping in het diakenenquorum kreeg, werd ik tot bisschop geroepen. Bij verschillende gelegenheden sprak ik met Kevin

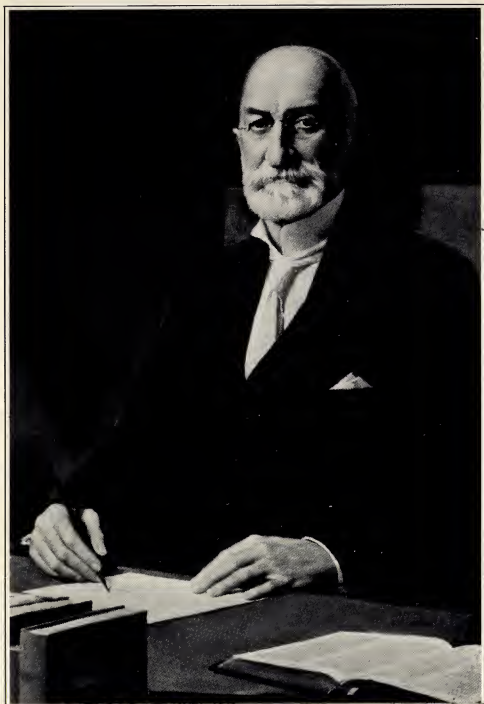
over het vervullen van een zending. Hij wilde eerst zijn studie aan de universiteit afmaken en hij had niet het gevoel dat hij onder zijn omstandigheden op zending moest gaan. Tijdens de laatste activiteit van de Aäronische priesterschap waaraan Kevin meedeed, hadden we een getuigenisvergadering rond een kampvuur, terwijl wij daar zaten stond Kevin op en hij getuigde dat hij wist dat God leefde en dat hij ging doen wat de bisschop hem had gevraagd, namelijk bidden over een zending. Hij ontving zijn antwoord en ik zond de nodige papieren in. Enkele weken later kwam Kevin op een avond bij mij binnenvallen en hij liet mij de zendingsooproep zien die hij zojuist van president Spencer W. Kimball had ontvangen.

Hij was enthousiast. En ik was opgetogen. Hij had de zekerheid ontvangen dat deze oproep van zijn Vader in de hemel kwam. Bij zijn vertrek op het vliegveld naar het zendingsveld stroomden er tranen over zijn glimlachende gezicht en zijn stem beefde. „Hartelijk dank voor alles,” zei hij eenvoudig.

Op dat ogenblik wist ik dat de meesten van ons slechts zo gehandicapt zijn als wij onszelf toestaan. Ik was de ouders van Kevin, zijn vrienden, leiders en de andere leden dankbaar. Zij hadden hem behandeld als hun gelijke - een geweldig kind van God. Kevin heeft mij geholpen te realiseren dat wij niet alleen met onze natuurlijke tong spreken, noch alleen met onze natuurlijke ogen zien, noch alleen met onze natuurlijke oren horen; wij spreken, zien en horen meer met onze geestelijke zintuigen. Een lichamelijke handicap hoeft ons niet van onze hemelse Vader weg te houden, noch van het werk en de vreugde die Hij voor ons heeft bereid. □

ARBEID ADEL

Door Heber J. Grant
Zevende president van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen



Heber J. Grant, de zevende president van de kerk, werd op 22 november 1856 in Salt Lake City geboren als zoon van Jedediah Morgan en Rachel Ridgeway Ivins Grant. Hij werd op 16 oktober 1882 tot apostel geordend en op 23 november 1918 werd hem steun verleend als president van de kerk.

Het leven van president Grant is vol waardevolle lessen die ouders kunnen gebruiken om hun kinderen belangrijke deugden te onderwijzen. In het volgende artikel, dat in 1899 voor de Improvement Era werd geschreven, vertelt de president over enkele ervaringen.

Ik heb (altijd) geprobeerd de jeugd te doordringen van de noodzaak van werken naar hun beste vermogen; en ook om in dit streven nooit ontmoedigd te worden.

De markiezin van Lambert heeft gezegd: „Voor een jonge man is niets zo onpast als de eenvoud die hem doet denken dat hij niet tot grote dingen in staat is. Die eenvoud is een zwakheid van de ziel die haar belet om zich in te spannen. In sommige mensen schuilt een voorname geest en die vertelt hen dat voor hen niets onmogelijk is.”

„Op dan, aan de arbeid! De Here zij met u.” (1 Kronieken 22:16.) „In het dagelijks leven doen wat ons voorhanden komt is de voornaamste wijsheid.”

„Wie zijn rijkdom verliest, verliest veel; wie vrienden verliest, verliest meer; maar wie zijn geest verliest, verliest alles.” (Cervantes, Spaans schrijver 1547-1616.)

„Droom, o, jeugd! Droom edel en dapper en uw dromen zullen uw profeten zijn.” (Lord Bulwer Lytton, Engels roman- en toneelschrijver, 1803-1873.) Wanneer de lezers voornoemde citaten uit hun hoofd leren en deze gevoelens tot hun levensregels maken, krijgt deze handeling meer waarde voor hen, nog veel

meer dan een jaarabonnement op dit tijdschrift.

Ik heb in de levensstrijd niets gevonden dat waardevoller voor mij is dan mijn dagelijkse plichten naar mijn beste kunnen vervullen; en ik weet dat jongemannen die dat doen beter voorbereid zijn op hun werk van morgen

Toen ik jong was en naar school ging, werd mij een man aangewezen die boekhouder was bij Wells, Fargo and Company's Bank te Salt Lake City en er werd mij verteld dat zijn salaris honderdvijftig dollar per maand was. Ik herinner me heel goed dat ik uitrekende dat hij, als ik de zondagen weglief, bijna zes dollar per dag verdiende, dat leek mij geweldig veel. Hoewel ik voornoemde inspirende woorden van Lord Bulwer Lytton nog niet had gelezen, droomde ik er van om boekhouder te worden en bij Wells, Fargo and Company te werken, ik nam meteen een cursus boekhouden aan de Deseret University in de hoop dat ik eens zou verdienen, wat mij in die tijd een fantastisch salaris toescheen.

Ik citeer nogmaals met plezier Lord Bulwer Lytton: „Wat de mens nodig heeft is niet het talent, maar het doel; niet de macht om iets te bereiken, maar de wil om te werken.”

Samuel Smiles (Schots schrijver van biografieën, 1812-1904) heeft gezegd: „Doelen zijn als eieren, als zij niet worden uitgebreed en tot leven komen, bederven ze.”

Lord Lytton vond het ongetwijfeld vanzelfsprekend dat een jongere, die edel en dapper droomde, geïnspireerd zou worden tot een levensdoel, tot het uitbroeden en tot leven brengen ervan, en niet zou toestaan dat het bedierf. Daar ik besloten had boekhouder te worden begon ik onmiddellijk aan dat doel te werken. Tot vermaak van mijn medestudenten, dat weet ik nog goed. Toen een van hen mijn boeken zag, merkte hij op:

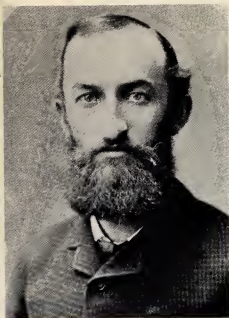


„Wat is dat nu; hanepoten?” Een ander zei: „Is de bliksem in je inktpot geslagen?”

Deze en andere opmerkingen, hoewel niet bedoeld om mij te grieven maar meer als aardige grapjes, maakten een zekere vastbeslotenheid in mij wakker. Ik besloot om zo te leven dat ik een voorbeeld zou zijn voor allen die de universiteit bezochten en om eenmaal leeraar schoonschrijven en boekhouden aan die instelling te worden. Ik had een doel en ook „de wil om te werken” en ik was het met Lord Lytton eens dat „in het optimistische woordenboek van de jeugd een woord als falen niet voorkomt.” In die stemming begon ik mijn vrije tijd te gebruiken om de kunst van het schoonschrijven te beoefenen, ik ging er jaren mee door totdat men mij „de grootste krabbelaar ter wereld” noemde.

Het gevolg was dat ik enkele jaren later een baan kreeg bij een verzekeringskan-

toor, ik deed er de boekhouding en schreef er de polissen uit. Hoewel ik vijftien was had ik een heel goed handschrift en dat was allemaal nodig om de baan tot tevredenheid te vervullen; toch was ik nog niet volledig tevreden, ik ging door met dromen en „krabbelen”, als ik niets anders te doen had. Ik werkte voor in het kantoor van A.W. White and Company's bank en als ik niets te doen had bood ik aan om bij het bankwerk te helpen en van alles en nog wat te doen om mijn tijd te besteden, ik dacht er nooit aan of ik daarvoor wel of niet betaald moest worden, ik verlangde er alleen maar naar om te werken en te leren. De heer Morf, de boekhouder van de bank, schreef mooi en hij getroostte zich de tijd en de moeite om mij te helpen bij mijn pogingen om een goede schoonschrijver te worden. Ik leerde zo mooi schrijven dat ik vaak voor en na kantoor tijd meer verdiende dan mijn gewone salaris met het schrijven van kaarten,



*Heber J. Grant,
zevende
president
van de
kerk*

uitnodigingen, en dergelijke, ik maakte zelfs landkaarten. Enkele jaren later werd ik op de Territorial Fair onderscheiden als de beste schoonschrijver van Utah.

Toen ik eigen baas was, kwam er een baan voor een docent schoonschrijven en boekhouden vrij op de universiteit. Om de belofte die ik mijzelf als twaalf- of dertienjarige jongen had gegeven om eens deze vakken te onderwijzen, waar te maken, solliciteerde ik naar deze baan. Ik werd aangenomen en mijn verplichting jegens mijzelf werd hierdoor vervuld.

Jonge mensen die zichzelf op een of ander gebied willen verbeteren moeten zichzelf trouw blijven en wanneer zij beslissen dat zij iets willen bereiken, dienen zij opgewekt en vastberaden te werken totdat de belofte die zij aan zichzelf hebben gedaan realiteit wordt. Ik kan deze les niet nadrukkelijk genoeg bij mijn lezers inprenten.

Als wij er een gewoonte van maken om iets voor onszelf te beslissen en deze beslissingen dan nooit uitvoeren, brengt deze weg ons tot zorgeloosheid ten aanzien van het vervullen van beloften aan anderen. Jonge mannen dienen het advies dat Shakespeare de vader van Laertes in de mond legt nooit te vergeten. Hij zegt als zijn zoon het huis verlaat: „Wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt, als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.” (William Shakespeare, *Hamlet*, eerste bedrijf, derde toneel)

Ik citeer nu een lesje uit een leesboekje van school. Dit lesje maakte destijds zo'n indruk op mij dat ik het nooit heb vergeten:

„Wanhoop nooit.

Geen menselijke karaktertrek is voor het wel en wee zo uitermate belangrijk als vastberadenheid. Voor de zakenman is het helemaal belangrijk. Voor haar onweerstaanbare energie worden de grootste obstakels op haar pad tot barrières van spinrag. Moeilijkheden die de verwende zonen van de luxe verschrikt en teleurgesteld doen terugdeinzen, roepen slechts een glimlach op bij de man met verheven vastberadenheid. De hele geschiedenis van ons ras - de hele natuur wemelt in feite van voorbeelden die aantonen wat er kan worden bereikt met volharding en geduld.

Men zegt van Tamerlane (1336-1405), de geëerde krijgsman, die de schrik was van alle oostelijke naties en die bijna altijd won, dat hij eens een les in volharding had gekregen van een insect. Deze les had een opvallende uitwerking op zijn toekomstige karakter en succes.

Toen zijn vijanden hem op de hielen zaten - zo vertelt het verhaal van een van zijn tijdgenoten - zocht hij zijn toevlucht in een oude ruïne waar hij, aan zijn lot overgelaten, een mier gadesloeg die zwoegde en worstelde met een enkele

maiskorrel. Negenenzestig keer herhaalde deze zijn vruchteloze pogingen en telkens viel hij met zijn vracht zodra deze tot een bepaalde hoogte was gevorderd, hij kon hem niet de baas worden; maar de zeventigste keer droeg hij zijn buit triomfantelijk weg, hij liet de verbaasde held opnieuw beziel juichend over toekomstige overwinningen achter.

Ik heb in de levensstrijd
niets gevonden dat
waardevoller voor mij is dan
mijn dagelijkse plichten naar
mijn beste kunnen vervullen;
en ik weet dat jonge mannen
die dat doen beter
voorbereid zijn op hun werk
van morgen.

Hoe belangrijk is de les die dit voorval brengt. Hoeveel duizenden gebeurtenissen zijn er waarbij een roemloze nederlaag de loopbaan van de verlegen en moedeloze figuur beëindigt, terwijl dezelfde volharding hem met triomfantelijk succes zou kronen! Vastberadenheid is bijna almachtig. Sheridan (1751-1816, lers toneelschrijver en palementair redeenaar) was bij een gelegenheid heel verlegen en verplicht om midden in een toespraak te gaan zitten. Overtuigd van en vernederd door de oorzaak van zijn falen zei hij eens tegen een vriend: 'Het zit in mij en het moet er uit komen.' Op dat moment stond hij op en blonk uit met een volkomen welsprekendheid. Dit toont echte morele moed. Een heidense zedenmeester zei eens heel terecht dat dat het niet is omdat iets moeilijk is dat wij het niet durven ondernemen. Wees dus vrijmoedig van geest. Laat

geen twijfels bij uzelf toe het zijn verraders. In het feitelijke streven naar ons verheven doel mogen wij het nooit ook maar een moment uit het oog verliezen: want de mens bereikt de uitnemendheid vaker niet door het verwaarlozen van onbelangrijke zaken dan door duidelijk en in 't oog lopende overtredingen. Er is altijd goed en fout; en als u ooit twijfelt zorg er dan zeker voor dat u het foute niet neemt. Volg deze stelregel en elke ervaring wordt voor u een mogelijkheid om vooruit te gaan."

„Wanhoopt nooit” is een van de spreuken in mijn leven geweest, omdat ik dikwijls heb gevoeld dat ik mij niet de loef moest laten afsteken door een insect. Op negentienjarige leeftijd deed ik de boekhouding en schreef ik polissen voor de heer Henry Wadsworth, agent voor Wells, Fargo and Company. Ik had nog wat tijd over. Ik werkte niet voor de firma, maar voor de agent zelf. Ik deed hetzelfde als ik bij de bank van de heer White had gedaan - ik bood aan om karweitjes op te knappen als brieven op te bergen, en om te helpen met de boekhouding van de Sandy Smelting Company. De heer Wadsworth deed dit erbij. Om de nadruk te leggen op voornoemd citaat uit 1 Kronieken, wil ik opmerken dat de heer Wadsworth zo ingenomen was met mijn handelwijze, dat hij mij aannam als kwitanteloper voor Wells, Fargo and Company en mij, naast mijn loon van vijftenzeventig dollar van de verzekeringszaak, voor dat werk twintig dollar extra betaalde. Zo kwam ik in dienst bij Wells, Fargo and Company en werd een van mijn dagdromen verwezenlijkt.

Op een oudejaarsavond zat ik nog laat op kantoor visitekaartjes te schrijven toen de heer Wadsworth binnenkwam en vrolijk opmerkte dat de zaak er goed voorstond, dat het nooit regende, maar stortregende of iets dergelijks. Hij wees

erop dat ik de boeken voor de Sandy Smelting Company had bijgehouden zonder loon te vragen en hij maakte nog een aantal complimentjes die mij erg gelukkig maakten. Vervolgens overhandigde hij mij een cheque van honderd dollar, dat compenseerde al mijn extra werk dubbel en dwars. De tevredenheid die ik voelde omdat ik de welwillendheid en het vertrouwen van mijn werkgever had verdiend was mij meer waard dan die honderd dollar.

Elke jongeman die ernaar streeft zijn tijd goed te besteden en in plaats van te berekenen hoeveel hij voor zijn dienstbetoon verdient zich liever laat inspireren door een verlangen om te werken en te leren, zal zijn levensstrijd met succes zien bekronden, dat beloof ik . . .

Rond 1890/1891 werd er serieus naar gestreefd de suikerbietenindustrie in ons gebied van de grond te krijgen. Door de financiële paniektoestand van 1891 konden velen, die voor aandelen hadden ingeschreven, hun aandeel niet betalen en ik werd naar het oosten gestuurd om de fondsen te verkrijgen die nodig waren om de industrie te vestigen. Omdat ik in New York en Hartford niet al het nodige geld kon los krijgen, werd ik vervolgens naar San Francisco gestuurd, alwaar ik honderdduizend dollar ontving van de heer Henry Wadsworth, kassier van Wells, Fargo en Company's bank in die stad. Ik ben ervan overtuigd, dat de wijze waarop ik hem als jongen diende toen hij agent van Wells, Fargo and Company in Salt Lake City was, van invloed is geweest op het verstrekken van zo'n grote lening aan mijn firma, terwijl er zo'n grote vraag naar geld was.

Een van de personen, die borgstellingen voor mij tekende toen ik in verzekeringen ging, was broeder Harace S. Eldredge. Daar elke borgstelling twee handtekeningen nodig had, stelde hij voor dat ik kapitein William H. Hooper zou vra-

gen om met hem te tekenen. Ik legde uit dat ik de kapitein nauwelijks kende en dat ik vreesde dat hij er niets voor zou voelen om mede voor mij borg te staan. Broeder Eldredge dacht er anders over, dus verzocht ik de kapitein om zijn handtekening, maar hij weigerde meteen. Ik liep direct naar mijn kantoor terug en ik was daar nog geen twee minuten toen er een boodschapper kwam van de Deseret National Bank waar ik de kapitein juist bezocht had, hij kwam binnen en zei dat de heer Hooper mij wilde spreken. Mijn antwoord luidde dat ik de kapitein net had gesproken en dat onze conversatie dusdanig was dat ik niet bepaald zat te wachten op een tweede gesprek. De boodschapper hield vol dat hij de kapitein had gesproken, nadat ik bij hem was geweest en ten slotte besloot ik hem nogmaals te bezoeken.

Bij de bank gekomen zei de kapitein: „Jongeman, geef me die borgstellingen.” Hij tekende ze en zei: „Toen je hier enkele ogenblikken geleden was, kende ik je niet. Ik heb je een aantal jaren af en toe op straat gezien en ik heb met je gesproken, maar ik kende je niet echt. Nadat je naar buiten ging, heb ik gevraagd wie je was en toen ik er achter kwam dat je een zoon was van Jedediah M. Grant heb ik je ogenblikkelijk laten halen. Het doet me genoegens jouw borgstellingen te tekenen. Ik zou bijna bereid zijn om een borgstelling voor een zoon van broeder Jedediah te tekenen als ik zou weten dat ik ervoor zou moeten betalen. In dit geval ben ik echter niet bang dat me dat zal overkomen.”

Hij vertelde een aantal voorvallen waarbij mijn vader betrokken was en die de liefde van de kapitein voor hem en zijn vertrouwen in hem tekenden. Wat de kapitein mij vertelde vervulde mij met dank aan God omdat Hij mij zo'n vader had gegeven. Zij lieten een sterk verlan-

(Vervolg op bladzijde 18)

Ik heb een vraag

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*



Sherry Downing,

moeder van zeven kinderen, lid van het bestuur van de Zustershulpvereniging van de ring Wilmington Delaware.

Nu is weer iemand geroepen voor een taak, waarvan ik denk dat ik die beter zou kunnen doen. Ik ben er van ondersteboven en daardoor voel ik me nog ellendiger. Wat moet ik met deze gevoelens aan?

Ik ben blij dat ik deze vraag heb gekregen omdat ik in de afgelopen jaren een aantal malen met dat probleem heb geworsteld. Ik heb jarenlang gedacht dat de roeping tot ZHV-presidente dé topprestatie voor een vrouw onder de heiligen der laatste dagen was. Mocht zij die eer niet krijgen, dan zouden de roepingen tot jeugdwerkpresidente of tot Jonge-Vrouwenpresidente wel bijna evenveel voldoening geven.

In plaats daarvan heb ik bijna alle *andere* roepingen mogen aanvaarden. Ik ben een aantal malen raadgeefster geweest in een ZHV-presidium, maar nooit presidente.

Ik heb er redenen voor gezocht. „Ik werd niet geroepen, omdat ik te veel jonge kinderen had.” De volgende presidente had dan prompt vier kleintjes die nog te jong waren om naar school te gaan. „Ik werd niet geroepen omdat ik nog te jong was.” De volgende presidente bleek nog jonger te zijn dan ik. „Ik werd niet geroepen, omdat ik nog maar vijf jaar lid was van deze wijk.” De volgende presidente was net in onze wijk komen wonen. Ten slotte kwam er weer een verandering en alles leek erop te wijzen dat ik als coördinatrice van de junior-zondagsschool zou worden ontheven om de Zustershulpvereniging te kunnen leiden. Ik was ervan overtuigd dat het nu echt mijn beurt was. De bis-

schop maakte een afspraak met me „om over de gang van zaken in de junior-zondagsschool te spreken”, maar ik wist dat hij me alleen maar wilde verrassen met een roeping in de Zustershulpvereniging. Ik had al een hele lijst met punten waarvan ik dacht dat het geweldige nieuwe gezichtspunten waren: ik had zelfs al besloten wie ik als mijn raadgeefsters zou vragen. De tijd voor de vergadering met de bisschop was aangebroken. Weet u waar hij over sprak? Over de junior-zondagsschool!

Wat was ik teleurgesteld. Ik beklaagde me bij mijn man en zei dat de bisschop moest denken dat ik dat niet kon. Nadat hij voorzichtig antwoordde dat roepingen van de Heer komen, begon ik te huilen: „Daar kan ik me onmogelijk beter van gaan voelen, als de Heer ook al denkt dat ik het niet kan.”

Ja, ik leed er destijds echt onder, maar er is iets met me gebeurd, en ik heb dat gevoel nooit meer teruggehad. Evenals u was ik ontzet en beschaamd over mijn negatieve gevoelens; ik verlangde er werkelijk naar mijn houding te veranderen. En uiteindelijk deed ik wat ik veel eerder had moeten doen: in plaats van „redenen” te zoeken of mijn teleurstelling te onderdrukken, ging ik naar de Heer, ik beled mijn gevoelens - al mijn gevoelens - en vlijtiger dan ooit tevoren zocht ik naar de redenen van de Heer. Toen ik rijp was om te leren, was Hij bereid mij te onderwijzen. In de daaropvolgende weken begon er een proces dat nog steeds voortgaat. Langzamerhand werd mijn begrip geopend en werd de ware natuur van de roepingen van de Heer in mijn hart gegrift. Ik ben tot de volgende conclusies gekomen:

Een roeping is een gelegenheid om te

dienen en geen beloning. Wij nemen soms het idee van de zakenwereld over dat onze capaciteiten niet voldoende onderkend worden als wij niet in staat zijn „op te klimmen” tot president van een organisatie. Wij moeten ons ervan bewust zijn dat de Heer ons niet beloond door ons te roepen, maar dat Hij toegewijde dienst vraagt. Een roeping kan ons tot zegen strekken, dat is waar, maar dat is afhankelijk van onze inzet, nadat wij geroepen zijn.

De ware hiërarchie der kerk is een hiërarchie der rechtvaardigheid. De Heer beoordeelt ons hart en onze handelingen, niet het „peil” van onze roeping. In veel wijken hebben wij celestiale huisbezoeksters, en celestiale dirigenten en leerkrachten. De Heer schept behagen in het karakter, niet in de roeping.

Wij kunnen niet op de handelingen van onze hemelse Vader vooruitlopen.

„Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen.” (Jesaja 55:8.) Soms kunnen wij, wanneer wij terugblikken, zien hoe de Heer in de loop van enkele jaren met ons naar zijn doel toewerkt. Dit kan voor ons net zo moeilijk in te zien zijn als het voor onze kinderen is om te begrijpen waarom wij hen een bepaalde leiding in hun leven geven. Het verbaast ons dat de Schepper sommige zaken in de natuur zo uiterst evenwichtig heeft uitgedacht. Waarom vertrouwen wij Hem dan niet en waarom streven wij er dan niet naar om het te begrijpen? Waarom zeggen wij niet met Maria: „Mij geschiede naar uw woord.” (Lucas 1:38.)

Wij kunnen onze eigen roeping beter vervullen. President Duana Lloyd, raadgever in het presidium van de ring Philadelphia Pennsylvania, zegt hierop: „Niemand vervult zijn eigen roe-

ping zo goed als hij zou kunnen." Hij raadt ons aan om, als tegengif tegen het begeren van andermans roepingen, onze inzet voor onze huidige roeping te verdubbelen. Dat noem ik je eigen straatje schoonvegen. Het werkt heel goed.

Wij dienen nederig te zijn. Jezus vertelde enkele gelijkenissen en gaf veel advies over het belang van nederigheid. Hij wist dat wij (en diegenen om ons heen) gelukkiger zijn, wanneer wij niet aan onze hoogmoed toegeven en wanneer wij de kansen van een ander niet benijden. Jakob, een van de zonen van Lehi, vatte al deze gedachten heel goed samen toen hij zei: „Daarom, broederen, tracht niet de Here raad te geven, maar tracht raad van Hem aan te nemen. Want ziet, gij weet zelf, dat Hij raad geeft met wijsheid, met rechtvaardigheid en met grote barmhartigheid over al zijn werken.” (Jakob 4:10.)

Nadat ik deze ervaringen en gedachten aan u heb doorgegeven, hoop ik oprecht dat uw hart open zal staan voor de wegen des Heren en dat u zich er van bewust wordt dat uw Vader van u houdt en voor u zorgt. Wie weet is uw wijze van dienstbetoon, waar het ook moge zijn, een voorbeeld voor iemand die, zonder dat u het weet, zich aan u spiegelt. □

Waar en wanneer dienen wij in de kerk onze steun aan iemand te geven en wanneer dienen wij die steun te onthouden?

Elk lid van de kerk heeft het recht om zijn steun te geven aan de ambtenaren van de kerkelijke unit waartoe hij behoort.



Bisschop H. Burke Petersen,
eerste raadgever in de Presiderende Bisschop.

Een lid kan zijn stem uitbrengen om de ambtenaren van de wijk of gemeente waarin hij woont steun te verlenen. Hoewel niemand er waarschijnlijk bezwaar tegen zal maken, wordt er niet van hem verwacht dat hij zijn stem geeft aan ambtenaren van wijken of gemeenten waar hij niet woont. Een lid kan zijn stem uitbrengen om de ambtenaren van de ring, het district of het zendingsgebied waarin hij woont steun te verlenen. Hoewel niemand er waarschijnlijk bezwaar tegen zal maken, wordt er niet van hem verwacht dat hij zijn stem geeft aan ambtenaren van ringen, districten of zendingsgebieden waar hij niet woont. Een lid mag in elke vergadering en overal in de kerk waar de namen van de algemene autoriteiten voor een stemming worden voorgedragen, zijn stem uitbrengen om de algemene autoriteiten van de kerk steun te verlenen.

Wanneer een lid een kerkelijke roeping ontvangt en aan de gemeente wordt voorgesteld om hun steun te ontvangen, dient hij zelf ook over die roeping mee te stemmen. Het uitbrengen van

zijn stem door handopsteken om die een kerkelijke roeping aanvaardt, steun te verlenen is een teken van onze persoonlijke verbintenis om de keuze van de Heer voor die persoon voor die bepaalde roeping te bevestigen. President Harold B. Lee definieerde de verbintenis, het verbond, die samen gaat met het uitbrengen van een stem om steun te verlenen. In de plechtige vergadering die was bijeengeroepen om Joseph Fielding Smith als profeet, ziener en openbaarder van de kerk steun te verlenen zei president Lee: „Het staat iedereen volkomen vrij om te stemmen zoals hij wil. Er komt absoluut geen dwang aan deze stemming te pas. Wanneer u positief stemt, sluit u een plechtig verbond met de Heer dat u steun zult verlenen, dat betekent, uw volledige loyaliteit en steun geven aan de ambtenaar voor wie u stemt, er is geen plaats voor dubbelzinnigheid, noch voor voorbehoud.” (*Conference Report*, April 1970, blz. 103.)

Wij mogen onze vrije wil uitoefenen door steun te verlenen of dit na te laten, maar we dienen de raad van president Joseph Fielding Smith met een gebed in ons hart te overwegen: Mochten de leden besluiten hun steun niet te geven, dan kan niemand over enige eenheid van heiligen der laatste dagen presideren in de kerk en desondanks hebben de leden niet het recht iemand voor te dragen of te kiezen, want dat is het recht van de priesterschap. De priesterschap kiest onder inspiratie van hun Vader in de hemel, en dan is het de plicht van de heiligen der laatste dagen, wanneer zij in een conferentie of andere vergadering bij elkaar zijn met opgestoken hand steun te verlenen of te verwerpen. Ik ben van mening, dat niemand het recht heeft zijn hand op te steken om tegen

te stemmen, tenzij hij een reden heeft om dat te doen opdat datgene, dat hij hen die aan het hoofd staan wil voorleggen, geldig moge zijn. Met andere woorden, ik heb niet het recht mijn hand op te steken om tegen te stemmen tegen een man, die in enig ambt in de kerk wordt aangesteld om de eenvoudige reden, dat ik hem niet mag of vanwege een of ander persoonlijk geschil of gevoelen dat ik koester, maar alleen op grond van het feit, dat hij aan verkeerde daden schuldig is, aan overtreding van de wetten van de kerk, waardoor hij voor het ambt waartoe hij geroepen is, ongeschikt verklaard wordt. Dat is mijn opvatting hierover. (*Joseph Fielding Smith in Conference Report of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* van juni 1919, blz. 92.)

Het recht om leden van de kerk voor kerkelijke functies te roepen, berust bij de priesterschapsleiders, zij handelen onder leiding van goddelijke inspiratie. Het recht om steun te verlenen berust bij elk lid van de kerk afzonderlijk. President John Taylor zei: „God wijst aan, de mensen verlenen steun.” President J. Reuben Clark jr. heeft dit beginsel in een algemene conferentie van de kerk als volgt uiteengezet: „Wanneer een presiderende autoriteit iemand op deze wijze voor een ambt heeft ‚voorgedragen’ of gekozen, wordt die man aan het kerkelijke lichaam voorgesteld om ‚steun verleening’ te krijgen, in de politiek heet dat te worden ‚gekozen’.

Het kerkelijke lichaam heeft dus geen macht om te ‚roepen’ of ‚voor te dragen’, maar alleen om steun te verlenen of zoals dat in de politiek heet ‚passief kiesrecht’.

Wanneer de presiderende autoriteit iemand aan het kerkelijke lichaam voorstelt om steun verleend te krijgen,

heeft de vergadering alleen maar de macht om te stemmen door middel van handopsteken, óf om de stem te geven, óf om de stem te onthouden. Het kerkelijk lichaam, noch enig lid, kan klaarblijkelijk een voorstel doen om anderen voor die functie te laten roepen, aangezien de presiderende autoriteit de enige is die de bevoegdheid heeft om iemand te roepen.

Elk debat, alle voorstellen voor andere personen, alle discussies over verdiensten en waardigheid zijn daarom volkomen buiten de orde van een dergelijke vergadering." (*Conference Report* van oktober 1940, blz. 28-29.)

Op alle niveaus van kerkelijk bestuur stellen onze presiderende autoriteiten ons de keuze van de Heer voor; wij hebben de gelegenheid om onze stem voor de Heer uit te brengen. President

Spencer W. Kimball bevestigde dit beginsel toen president Harold B. Lee werd geroepen als profeet, ziener en openbaarder die door de Heer werd gekozen:

„Het is een hele geruststelling te weten dat president Harold B. Lee niet werd gekozen door comités en conferenties met al hun conflicten en kritiek, niet door de stem van mensen, maar dat hij van Godswegen werd geroepen en daarna door de mensen werd gesteund." (*De Ster* van juli 1973, blz. 268.)

Wij hebben dus de heilige verantwoordelijkheid om volgens de juiste beginselen, die ons zijn onderwezen door onze presiderende autoriteiten en waarvan de Geest getuigt, een stem uit te brengen om steun te verlenen. □

ARBEID ADEL (Vervolg van bladzijde 13)

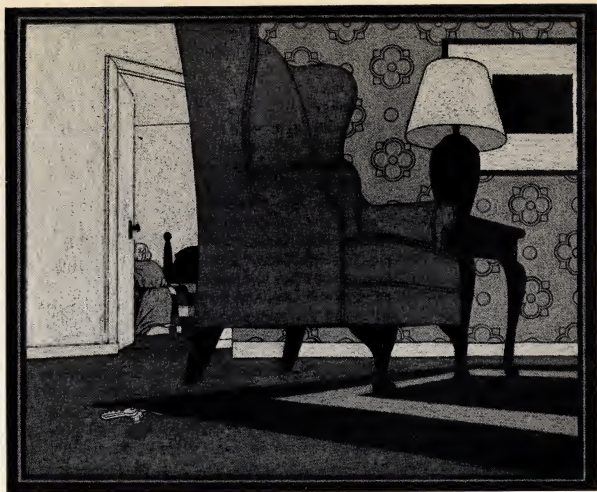
gen bij mij achter om zo te leven en te arbeiden dat mijn kinderen, zelfs nadat ik overleden zou zijn, voordeel zouden hebben van de reputatie die ik zou hebben opgebouwd.

Kapitein Hoopers daad liet een diepe indruk achter bij mij wat betreft het nut dat ik had van een goede vader. Ofschoon mijn vader stierf toen ik nog maar negen dagen oud was, oogste ik twintig jaar na zijn dood nog de vruchten van zijn eerlijke en trouwe arbeid. Bovengenoemd voorval heeft drie en twintig jaar geleden plaatsgevonden. Sindsdien zijn ten gevolge van de integriteit van mijn vader zeer veel zegeningen mijn deel geworden.

Aangezien ik in het zelfde gebouw werkte als A.W. White and Company en de Wells, Fargo and Company leerde ik de bankzaken vrij goed kennen door de boekhouders en de tellers te helpen. (Ik

werkte niet bij de bank zelf, afgezien van het geld ophalen voor de laatstgenoemde bank.) Deze kennis maakte mij geschikt voor het aanvaarden van de post van waarnemend kassier bij Zion's Savings Bank and Trust Company, terwijl mijn voorganger afwezig was om in Europa een zending te vervullen. Indien ik niet een deel van de tijd die ik over had, besteed had om te helpen bij de White en de Wells, Fargo Bank, zou ik niet geschikt zijn geweest om de post bij de Zion's Savings Bank te aanvaarden.

Ik beweer dat het de onvoorwaardelijke plicht is van elk lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om zijn leven zo in te richten dat zijn voorbeeld voor ieder mens de moete waard is om te volgen. Door zo te handelen krijgt hij een goede naam en is hij een zegen voor zichzelf en zijn nageslacht, terwijl hij tevens vrienden maakt voor het werk des Heren. Dat behoort het voornaamste ideaal van elke heilige der laatste dagen te zijn. □



Sleutels, contactlenzen en het doel van gebed

Door William G. Dyer

Oma logeerde bij ons en we wilden net gezellig met ons allen uitgaan toen er iets naars gebeurde - de autosleutels waren zoek. De kinderen, vader en moeder en Oma zochten overal, maar de sleutels bleven zoek en wij bedachten teleurgesteld dat wij misschien thuis zouden moeten blijven. Incens excuseerde Oma zich en trok zich in haar kamer terug. Enkele minuten later vond een van de

kinderen plotseling de sleutels - halfverscholen onder een kleedje.

Nadat we blij op weg waren gegaan vroeg een van de kinderen aan Oma: „Waarom bent u naar uw slaapkamer gegaan in plaats van ons te helpen zoeken?” Het antwoord van Oma werd door onze vijf jonge kinderen voorzichtig opgenomen: „Ik wist hoe teleurgesteld iedereen zou zijn als we niet uit

zouden kunnen gaan, daarom heb ik me teruggetrokken en gebeden dat wij de sleutels mochten vinden. Ik was ervan overtuigd dat wij ze daarna zouden vinden.”

Een poosje later was er weer een vervelend voorval in ons gezin. Mijn tiener verloor haar contactlenzen - allebei. Zij beschuldigde zichzelf door te zeggen:

beantwoord en soms lijkt het erop dat ze worden genegeerd. Er ontstaan nog enkele vragen ten gevolge van ervaringen zoals met de contactlenzen en de sleutels - beantwoordt de Heer wel de gebeden van Oma's en niet van tieners? Hebben sommige mensen meer invloed op de Heer dan anderen? Is het vinden van sleutels of van contactlenzen gewoon

Soms kunnen we ons beschaamd voelen als wij denken aan alle belangrijke zaken van zijn koninkrijk en aan de grootsheid van zijn macht en heerlijkheid, terwijl wij Hem lastig vallen over een zoekgeraakte bril. Hij is Zich echter bewust van elke mus en van elke hoofdhaar en Hij heeft het nooit te druk om naar een oprecht gebed te luisteren.

„Hoe kon ik zo stom zijn” - de andere leden van het gezin stemden er zwijgend mee in. Opnieuw draafde iedereen weg om overal te zoeken. Terwijl ik mijn aandeel in de zoekpartij deed, kwam ik langs de kamer van mijn dochter. De deur stond op een kier en ik kon zien hoe zij bij haar bed geknield lag en ik hoorde hoe zij zacht en smekend aan de hemelse Vader vroeg of Hij ons toch alstublieft wilde helpen die contactlenzen terug te vinden. Urenlang zochten we met ons allen, maar ondanks onze grote inzet kwamen die nooit terecht. Mijn dochter zei: „Nadat ik gebeden had, was ik ervan overtuigd dat we die contactlenzen zouden vinden. Ten slotte hielp het gebed van Oma ons om de sleutels te vinden. Maar de contactlenzen hebben we niet gevonden en ik begrijp niet waarom.” Deze tiener worstelde met een van de grootste problemen van vele mensen - hoort en beantwoordt onze hemelse Vader onze gebeden werkelijk, want soms lijkt het erop dat onze gebeden worden

een kwestie van geluk en heeft de Heer er niets mee te maken?

Waar, wat en hoe moeten wij bidden?

Laten wij, om sommige van de bovenstaande vragen te beantwoorden, de Schriften raadplegen. Toen de Heiland op aarde was, gaf Hij ons een voorbeeld voor onze gebeden. Hij zei: „Bidt gij dan aldus.” (Matteüs 6:9-13.)

A. „Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd.” Ten eerste dienen wij God te erkennen als onze Vader in de hemel en zullen wij onze eerbied voor Hem laten blijken.

B. „Uw koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel alsoo ook op de aarde.”

Jezus adviseert ons om, wanneer wij bidden, God altijd te vragen zijn wil te laten geschieden. Veel mensen nemen dit niet in hun gebed op. Zelfs in het geval van zoekgeraakte sleutels of contactlenzen willen wij gewoonlijk dat onze wil gedaan wordt - wij willen dat ze nu meteen gevonden worden. Zelfs wanneer nog

Van vriend tot vriend

8/1979



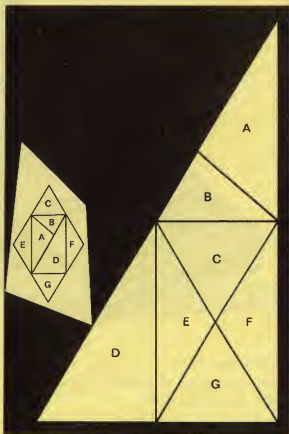
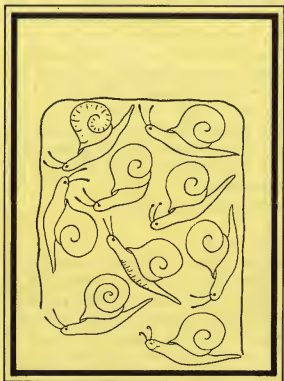
Optellen

Door Mary Ellen Jolley

Kan je de leeftijden van de genoemde mannen in je Bijbel vinden? Kan je de leeftijden optellen om uit te rekenen hoe oud ze samen waren?

Metuselach	Genesis 5:27
Jered	Genesis 5:20
Adam	Genesis 5:5
Noach	Genesis 9:29
Set	Genesis 5:8
Kenan	Genesis 5:14
Enos	Genesis 5:11
Mahalalel	Genesis 5:17
Lamech	Genesis 5:31
Henoch	Genesis 5:23
Abraham	Genesis 25:7
Jakob	Genesis 47:28

1688 21001111



Maak een ruit

Door Helen R. Sattler

Trek de zeven driehoeken met een letter over op een stuk stevig papier en knip ze uit. Puzzel daarna net zo lang tot je van de zeven driehoeken een ruit hebt gemaakt.

Voor de grap

Identieke slakken - Door Walt Trag

Zoek de slakken die er precies hetzelfde uitzien en kleur ze.



DE B VA MICH

Door Maun:



„Wanneer komt oom Cory nou?” Michael vroeg het zijn moeder al minstens voor de tiende keer.

Eerder in de middag had de postbode een brief voor Michael gebracht, maar toen hij de brief openmaakte kon hij niet lezen wat er in stond. De moeder van Michael zei dat de brief in het Italiaans was geschreven, het enige wat zij kon lezen was het slot en de handtekening aan het einde van de brief:

Arrivederci,

Mario

Michael wist wel dat arrivederci „tot ziens” betekende, omdat oom Cory dat altijd onder zijn brieven schreef toen hij in Italië op zending was. Michael had zijn oom opgebeld en hem over de brief verteld. Nu wachtte hij ongeduldig totdat hij zou komen en de brief voor hem zou vertalen.

Enkele maanden geleden was oom Cory uit Italië teruggekomen. Toen hij daar

nog was had hij een brief geschreven en Michael en de andere leden van het gezin gevraagd om hun gevoelens over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in brieven op te schrijven en deze brieven persoonlijk te richten aan de verschillende leden van een bepaald Italiaans gezin, als de brieven klaar waren moesten ze naar om gestuurd worden. Oom had geschreven dat hij de brieven in een Boek van Mormon zou stoppen en dat dan aan het gezin geven.

Michael had geschreven:

Beste Mario,

Ik ben acht jaar. Verleden maand ben ik in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gedoopt. Mijn vader heeft mij gedoopt en bevestigd en hij heeft gezegd dat ik nu de Heilige Geest heb om mij te leiden en om mij te helpen tussen het goede en het

BRIEF AN MICHAEL

van Rae Allen



verkeerde te kiezen. Ik ga elke week naar het jeugdwerk. Ik ben in de KGW-klas. KGW betekent *Kies de Goede Weg*. Verleden week heeft mijn jeugdwerklerares verteld hoe Jezus de zieke kinderen beter maakt. Jezus houdt van de kinderen overal. Hij houdt van mij en hij houdt van jou. Ik hoop dat jij ook gauw naar het jeugdwerk mag.

Je vriend Michael

Michael had geen brief terug verwacht, maar nu er een gekomen was, brandde hij van verlangen om te weten wat er in stond.

Al gauw hoorde hij bij de garage het geluid van een auto. Hij rende naar het raam, keek naar buiten en zag oom Cory al vlak bij het huis. Michael rende naar de deur, deed open en vloog zijn oom om zijn nek.

Michael luisterde rustig toen oom Cory de brief voorlas.

Beste Michael,

Ik ben negen jaar. Vandaag ben ik gedoopt in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mijn vader en moeder zijn ook gedoopt. Dank je wel dat je mij over je kerk hebt verteld. Mijn vader en moeder hebben je Boek van Mormon gelezen en nu zijn we allemaal gelukkige leden van de ware kerk. Schrijf je me gauw terug?


Arrivederci, Mario

Michael werd er helemaal warm van toen hij hoorde dat hij geholpen had om iemand aan de kerk te brengen, hij dacht dat zijn hart in zijn keel klopte. Hij nam de brief van zijn oom aan en keek er heel lang naar. Toen vouwde hij de brief netjes op. „Ik zal dit bewaren,” zei hij, „om me te helpen onthouden dat het fijn is om anderen over onze kerk te vertellen. Misschien ga ik ook eens op zending naar Italië, dan kan ik mijn nieuwe vriend Mario ontmoeten.” □



Geef het door

Door Annabelle Sumera



Een giraf, een leeuw, een tijger, een zebra en een olifant woonden samen in het oerwoud. Nou ja, ze woonden in het oerwoud, maar nu niet bepaald samen. Ze waren dikwijls boos en ze deden lelijk tegen elkaar en geen van hen was met een van de anderen bevriend.

De tijger klaagde omdat hij duizelig werd van de strepen van de zebra.

De zebra klaagde over de lange nek van de giraf. Als ze eens samen babelden, kreeg de zebra een stijve nek omdat hij de hele tijd naar boven moest kijken.

De giraf klaagde omdat het luide snurken van de leeuw hem uit zijn slaap hield.

De leeuw klaagde omdat de olifant zo groot was dat hij in de zon stond als de leeuw wilde zonnebaden en de olifant was altijd boos omdat de tijger zich in het hoge gras verstopte en hem aan het schrikken maakte.

En zo ging het elke dag. Klachten, klachten, klachten!

Toen ontwaakte de tijger op een warme middag van zijn middagslaapje en hij gluurde door het gras om te kijken of de olifant in de buurt was, hij zag de zebra in de zon dra-ven. Misschien was het omdat hij nog wat slaperig was, maar de tijger bedacht ineens dat de strepen van de zebra er in de zon erg leuk uitzagen. Daar kwam de zebra dichterbij, de

tijger gaapte eens en zei: „Dat gestreepte pak van jou, is nog zo slecht niet. Als ik mijn ogen een beetje sluit, wordt ik geen greintje duizelig.”

De zebra was daar erg mee ingenomen en hij draafde weg, hij gooide zijn kop naar achteren en zwaaide met zijn staart. Hij zag de giraf die van de hoge takken van de acacia stond te eten. Omdat hij nog steeds in zijn sas was over het complimentje van de tijger, zei hij tegen de giraf: „Die lange nek van jou is uitstekend geschikt voor dat hoge werk. Hoe ziet het eruit als je van daar naar beneden kijkt?”

„De lucht is helder en alles is vredig,” antwoordde de giraf en daarbij boog hij zijn kop tot hij vlak bij de zebra was. En zo babbelden ze, terwijl zij op die zonnige middag samen een eindje opliepen, totdat het voor de giraf tijd werd om een plekje te zoeken voor zijn middagslaapje.

De leeuw had het zelfde schaduwrijke plekje uitgekozen en hij lag daar al te doezelen en te snurken. De giraf werd heel even boos. Toen strekte hij zijn lange nek uit en knabbelde nog aan een paar malse blaadjes voor hij zijn ogen sloot. Het snurken van de leeuw was ritmisch en gelijkmatig, en al gauw stond de giraf te knikbollen op de maat van het snurken. Hij viel vlug in slaap en hij droomde heel prettig.

Ze werden tegelijkertijd wakker. De leeuw geeuwde en de giraf rekte zijn nek eens uit. De giraf sprak het eerste. „Dat gesnurk van jou werkte heel kalmerend,” zei hij, „het leek bijna een slaapliedje.”

„Dank je wel,” antwoordde de leeuw. „Wat vriendelijk dat je dat zei.” Hij voelde zich aangenaam gestemd en hij verdween tussen het hoge gras om een plekje te vinden waar hij kon zonnen.

De zon was te schel en te heet en al gauw wenste de leeuw dat hij weer onder de boom in de schaduw lag. Daar kwam net de olifant aansukken. Hij was op weg naar de waterpoel. Terwijl hij de leeuw passeerde viel zijn grote schaduw even op de leeuw, die dat heerlijk vond.

De leeuw stond op en liep met de olifant mee. „Mag ik in jouw schaduw naar de waterpoel lopen?” vroeg hij beleefd. „Jouw schaduw is nog beter dan die van de acacia.”

„Kom maar mee,” zei de olifant. „Mijn schaduw helpt mij geen zier, maar ik ben blij dat jij er plezier van hebt.” Samen liepen ze naar de waterpoel.

Later stapte de olifant door het hoge gras op zoek naar zijn avondeten, de tijger kwam aansluipen en maakte hem aan het schrikken. De olifant maakte een sprongetje en zei tegen de tijger: „Hè! Jij kan goed sluipen. Zelfs met mijn grote oren heb ik je niet horen aankomen.”

De tijger was zo vergenoegd dat hij bleef om de olifant te laten zien hoe hij zijn klauwen op de grond zette, zodat je niets kon horen.

Het oerwoud is nog steeds het zelfde. De bomen staan er nog. Het gras wuift in de wind. De zon schijnt vrolijk. Er is echter een verschil.

Nu wonen de giraf, de leeuw, de tijger, de zebra en de olifant in datzelfde oerwoud als vrienden. □



Het scherpste op de wereld

Door Louise Hurd

Het bed was zacht en lekker warm. Melissa hoopte dat haar zusje Shelly, die in haar bed lag, nog niet sliep. Ondertussen keek Melissa naar de schaduwen die werden gevormd door het maanlicht dat door het

raam naar binnenviel en op ladenkastjes en de bedden scheen. Ze vormden vreemde grijze figuren op de muur.

„Ik vraag me af wat het scherpste op de wereld is,” zei Melissa.

„Nou en?” antwoordde Shelly die Melissa een lastpost vond als ze zoveel vragen stelde.

„Nou, het zijn vast geen schaduw- en,” vervolgde Melissa. „Zelfs al hebben ze hoeken dan zijn die nog heel zacht.”

„O, echt waar?” reageerde Shelly sarcastisch.

Melissa lag een poosje stil, maar ze bleef denken. Daarna zei ze: „Als ik moest uitzoeken wat het scherpste op de wereld is, zou ik beginnen om me door elk paard te laten bijten.”

„O, nee,” kreunde Shelly.

„Dan laat ik me door elke hond bijten.”

„Wat een zot idee,” zei Shelly. „Dat kan je toch niet doen.”

„Spelden zijn heel scherp,” ging Melissa onverdroten verder. „Zij kunnen door bijna alles heen prikken. Of misschien is Mamma's schaar het scherpste op de wereld. Weet je nog hoe makkelijk die mijn haar knipt?”

„Ga slapen!” zei Shelly boos.

„Ons scherpste mes snijdt in een seconde door een zelfgebakken brood heen. Maar Pappa's spijkers gaan door hout heen. Oh! riep Melissa opgewonden: „Ik wed dat ik weet wat het scherpste op de wereld is. Het zwaard van betovergrootvader Johnson! Als je daarmee gestoken werd, deed dat vast heel pijn.”

„Wil je *alsjeblieft* stil zijn, Melissa, dan kan ik tenminste slapen!”

„Als ik alle paarden en honden en spelden en scharen en messen en spijkers en zwaarden zou kunnen proberen, dan zou ik weten wat het scherpste op de wereld is.”

Shelly zat plotseling rechtop in bed. „Melissa,” schreeuwde ze, „Als je niet stil bent, ga ik het tegen Pappa zeggen. Ik wou dat ik een eigen slaapkamer had. Ik wou dat ik mijn kamer niet met een zusje hoefde te delen, die de hele nacht kletst!” Daarna liet ze zich achterover vallen, draaide Melissa haar rug toe, en trok de dekens over zich heen.

Melissa was heel lang stil. Ten slotte kwam er een droevig stemmetje in het donker. „Ik weet wat het scherpste op de wereld is.”

„Het is ongelooflijk,” zei Shelly.

„Het zijn woorden,” zei Melissa rustig. „Die doen het meeste pijn.”

Shelly draaide zich om en keek met een mengelmoe van verrassing en liefde naar Melissa. „Ach Missy,” zei ze: „Het spijt me. Ik heb wat ik gezegd heb niet zo bedoeld. Ik vind het fijn dat jij mijn zusje bent.”

De meisjes waren allebei stil om een paar minuten na te denken. Ineens fluisterde Melissa: „Shelly”.

„O, o?” vroeg Shelly lacherig.

„Ik weet wat het zachtste op de wereld is,” verklaarde Melissa bedachtzaam. „Zachter dan de schaduwen, het donker en kussens en marshmallows en knuffelbeesten en dekens en maanlicht.”

„Vertel het maar,” zei Shelly goedgehumeurd. „Wat is het zachtste op de wereld?”

„Het zijn woorden,” zei Melissa.

Door het donker heen kon ze haar zusje bijna zien glimlachen. Toen voelde ze zachte armen om zich heen en Shelly fluisterde: „O, Melissa, ik houd van je.” □

Het betalen van een schuld



Op een avond in 1970 belde Dan Ecklund, van vijftien jaar, aan bij het zendingshuis in Zürich. Toen president M. Elmer Christensen open deed zei Dan dat hij wilde spreken met iemand die hem over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kon vertellen.

Het gezin waar Dan toe behoorde had in de Kongo gewoond en was op weg naar hun vaderland, de Verenigde Staten. De vader en moeder van Dan hadden achttien jaar lang als protestantse zendelingen in de Kongo gediend. Hun kinderen waren daar alle zeven geboren. Zij waren er niet erg gelukkig mee geweest toen Dan zich tijdens een vakantie in Zuid-Afrika voor een andere kerk ging interesseren en hun toestemming vroeg om daar gedoopt te worden. Dan was er echter zo van overtuigd dat die nieuwe kerk waar was dat zijn ouders ten slotte toestemming gaven. Dan werd gedoopt.

Daar de zendingspresident in Zürich het toezicht had op elk lid in Kongo, had Dan President Christensen geschreven en hem om wat studieboeken gevraagd. Hij had zijn ouders overgehaald om hun reis naar de Verenigde Staten in Zürich te onderbreken,

zodat hij president Christensen zou kunnen vragen om hem enkele punten uit te leggen die hij niet begreep.

Terwijl de andere leden van het gezin Ecklund met zuster Christensen praatte, ging Dan naar het kantoor van president Christensen. Daar zaten zij samen en bespraken enkele van zijn vragen in alle rust. Voordat Dan opstond om te vertrekken, deed hij zijn portemonnee open en haalde er een Amerikaans briefje van vijf uit. Hij zei dat hij, sinds hij lid van de kerk geworden was, vijfenveertig dollar had verdiend. Dat betekende dat hij vier vijftig aan tienden schuldig was. De jongen wilde de vijftig cent ook maar aan de kerk geven, dan hoefde hij geen wisselgeld.

President Christensen legde uit wat vastengaven zijn en daarna gaf Dan toe dat dat een goede bestemming voor die vijftig cent was. Dus schreef de zendingspresident een ontvangstbewijs uit en gaf het aan de jongen, deze las het bedachtzaam en stopte het daarna in zijn portemonnee.

Met stralende ogen verliet hij het zendingskantoor en voegde hij zich bij de anderen van het gezin. Dan voelde dat hij nu eindelijk een echt lid was van de kerk die hij had leren liefhebben. □

belangrijker zaken aan de orde zijn - een geliefde is ziek, een kind is van huis, er moet een moeilijke beslissing worden genomen - dan nog willen veel mensen dat de Heer hun gebed beantwoordt. Zij zijn bang om God te vragen om zijn wil te doen, zijn wil of plan zou wel eens van hun wil of plan kunnen verschillen. Er is veel volwassenheid en een groot geloof nodig om te bidden dat onze verlangens ondergeschikt mogen zijn aan die van de Heer. Zelfs in onbelangrijke zaken zoals zoekgeraakte contactlenzen zou de Heer het gevoel kunnen hebben dat de les die geleerd wordt, door ze niet kunnen vinden, belangrijker is dan dat deze persoon onmiddellijk krijgt wat hij vraagt. In het perspectief dat de Heer betreffende de zaken heeft kan wat nodig is oneindig veel belangrijker zijn dan wat gewent wordt.

C. „Geef ons heden ons dagelijks brood.”

Moeten wij bidden over zulke simpele zaken als zoekgeraakte spullen? Zeker. De Heer is zich bewust van alles wat ons overkomt. Jezus heeft duidelijk onderwezen dat zelfs de haren van ons hoofd geteld zijn (zie Matteüs 10:29-30). Ons wordt aangeraden om altijd te bidden, over al onze zorgen, onze vrees, ons verdriet, onze hoop, ons streven en onze problemen. In het Boek van Mormon wordt ons geleerd over alle aangelegenheden uit ons dagelijks leven te bidden. In het geval van het volk uit het Boek van Mormon hield het in dat zij leerden te bidden voor hun kudden en akkers, dit hield de dagelijkse beslommeringen in zoals de Heiland zei dat wij om ons dagelijks brood behoren te bidden. Maar denk eraan dat de vermaning luidt, bid om wat nodig is, niet om luxe, om extraatjes noch om iets dat toevallig in de mode is. Wanneer u er niet van overtuigd bent dat u om iets bidt dat noodzakelijk is, moet u er altijd van uit-

gaan te bidden. Maar erbij zeggen „uw wil geschiede”.

D. „En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”.

De kwestie van vergeving is zo belangrijk dat de Heiland in Matteüs onmiddellijk na het Onze Vader nogmaals de nadruk legt op vergeving. Hij zei: „Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven: maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.” (Matteüs 6:14-15.)

Wanneer wij bidden dienen wij ons eigen leven te beschouwen en om hulp te vragen bij het naar behoren regelen van dat leven. Het is belangwekkend dat de Heiland inzake vergeving vast stelde dat wij allemaal moeten proberen vooruitgang te maken.

E. „En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.”

Zou God ons ooit verleiden? Natuurlijk niet. James E. Talmage zegt over dit gedeelte van het gebed: „Wij moeten dit niet zo verstaan dat God ooit een mens in verzoeking zal brengen . . . De bedoeling van de bede schijnt te zijn, dat wij bewaard zullen worden voor verzoekingen, die onze zwakke krachten niet kunnen weerstaan.” (*Jezus de Christus*, blz. 179.)

Wanneer we naar de raad kijken die de Heer ons in deze laatste dagen geeft, ontdekken we dat veel verwijzingen naar gebed in de Leer en Verbonden te maken hebben met bidden om voldoende kracht om de macht van de tegenstander te weerstaan, om niet overwonnen te worden, om van de boze verlost te worden. Soms bidden we alleen maar om de kleine dagelijkse problemen - om zoekgeraakte sleutels en contactlenzen en de belangrijkste zaken zien we over het hoofd. Natuurlijk moeten we in kleine zaken om hulp vragen, maar we behoren

ook altijd te bidden om de kracht om verleiding te weerstaan.

F. „Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.”

Aan het slot dienen wij opnieuw de grootsheid en de macht van God te erkennen. Hij is onze Schepper, onze hemelse Vader en wij zijn van Hem afhankelijk. Soms kunnen we ons beschaamd voelen als wij denken aan alle belangrijke zaken van zijn koninkrijk en aan de grootsheid van zijn macht en heerlijkheid, terwijl wij Hem lastig vallen over een zoekgeraakte bril. Hij is Zich echter bewust van elke mus en elk hoofdhaar en Hij heeft het nooit te druk om naar een oprecht gebed te luisteren.

Luistert God naar bepaalde gebeden beter dan naar andere?

Soms lijkt het alsof onze hemelse Vader zich meer laat beïnvloeden door het gebed van een grootmoeder dan dat van een tiener. Ten slotte heeft Oma een lang leven vol toewijding en dienstbetoon achter zich en tieners staan nog op de drempel van het leven. God is geen aanemer des persoons. Hij houdt er geen lievelingetjes op na. Ieder is in zijn ogen dierbaar. Wij weten echter dat de toename van onze eigen waardigheid ons in staat stelt zegeningen van onze Vader in de hemel te ontvangen. Het maakt niet zoveel uit wie bidt, maar in welke geest het gebed wordt opgezonden en welk geloof de persoon in zijn gebed legt.

Wij moeten ook bedenken dat Jezus degenen veroordeelde die baden om zich te laten zien, die een omhaal van woorden gebruikten en die opschepten en trots waren. Hij was onder de indruk van het nederige gebed van de zondaar die zelfs zijn ogen niet naar de hemel wilde opheffen en die alleen maar bad of God hem, een zondaar, genadig wilde zijn.” (Zie Lucas 18:13.)

De Schriften leren ons: „Wees nederig,

en de Here, uw God zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.” (Leer en Verbonden 112:10.) Het Boek van Mormon leert ons: „Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij in-dachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God.”

Kan het voorkomen dat iets zo maar per ongeluk gebeurt en niet ten gevolge van gebed?

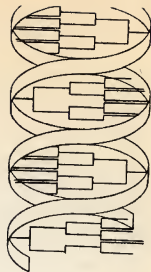
Is het niet mogelijk dat de sleutels toch wel gevonden zouden zijn, onverschillig of Oma gebeden had? Ja, natuurlijk is dat mogelijk. Fijne dingen gebeuren per ongeluk of door oefening en niet alleen ten gevolge van een gebed. Jezus wees erop dat het voor rechtvaardigen en voor onrechtvaardigen regende - iedereen heeft een zekere mate van geluk. Ons wordt echter geleerd dat er wetten zijn vastgesteld „vóór de grondlegging dezer wereld . . . waarop alle zegeningen zijn gegrond. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (Leer en Verbonden 130:20-21.) Iedereen die een wet gehoorzaamt, ontvangt de zegen die bij deze wet hoort. Soms ontvangen we bepaalde zegeningen omdat we een wet hebben gehoorzaamd, die niet aan een gebed gekoppeld is.

De golfspeler Arnold Palmer, sloeg eens, om een wedstrijd te kunnen winnen, een bal in een kuiltje dat nogal ver weg was. Een van de omstanders merkte op: „Arnold, je hebt beslist geluk gehad.” De heer Palmer antwoordde daarop: „Het is gek maar naarmate ik meer oefen heb ik meer geluk.”

Zou de Heer gebeden beantwoorden die „ver weg geslagen” worden, terwijl we

(Vervolg op bladzijde 26)

Ontdekking



De erfelijkheidsleer van de genealogie

Een van de opmerkelijkste voortbrengselen van het genealogieprogramma dat wij in de kerk hebben, is misschien wel zijn unieke bijdrage aan de medische wetenschap.

De research-werkers van het medisch centrum van de Universiteit van Utah, van Utah Cancer Registry en van Bureau of Chronic Disease Control (Bureau voor toezicht op chronische ziekten) van de gezondheidsdienst van de staat Utah gebruiken de documenten die de genealogische bibliotheek van het vier-generatieproject heeft om families te identificeren en op te sporen waarin ziekten voorkomen die erfelijk zijn.

Dit soort onderzoek vindt alleen in Utah plaats omdat een groot aantal trouwe leden van de kerk de eerste stap voor de medische researchwerkers heeft genomen: het uitwerken van een stamboom. De researchwerkers kunnen zich daarvoor concentreren op het verzamelen van medische informatie, zij voeren dit in de computer om het te laten analyseren en zij werken dan met de families die een verhoogd risico dragen. Het verzamelen van de genealogische data kunnen zij zo achterwege laten.

Een van de leden van het team, broeder Roger R. Williams, assistentprofessor in de interne geneeskunde aan de medische faculteit van de Universiteit van Utah, zegt dat de medische erfelijkheidsstudie

in Utah in 1946 is begonnen. Een groep heeft toen fondsen ontvangen om spierdystrophie en kanker te bestuderen. Dr. Eldon Gardner, een van de researchwerkers, bestudeerde 189 families, waarvan de meeste een verhoogd kankerrisico vertoonden. Toen een van zijn studenten hem vertelde dat hij enkele tantes met borstkanker had, onderzocht en identificeerde Dr. Gardner nog zesenveertig vrouwen in die familie die kwaadaardige gezwellen of carcinoma in situ hadden.

In een andere familie identificeerde Dr. Gardner en zijn medewerkers een erfelijke conditie die een aantal problemen veroorzaakte die varieerden van kankers in de dikke darm tot afwijkingen aan de tanden en in littekenweefsel.

Vroeg in de zeventiger jaren nodigde een voorbereidend comité van het medisch centrum van de universiteit Dr. Mark Skolnick, een geneticus die op de bevolking is gespecialiseerd, uit om te onderzoeken of hij genetische research in Utah wilde doen. Dr. Skolnick voelde zich aangetrokken door de sterke familieband in Salt Lake en was buitengewoon onder de indruk van de genealogische informatie die beschikbaar was. Hij was ook onder de indruk van de geperfectioneerde computertechniek die door Dr. Homer Warner en zijn staf van de Universiteit van Utah en die van het LDS

Hospital was ontwikkeld en die werd gebruikt om medische gegevens te verzamelen.

De fondsen, die de National Institutes of Health (Nationale gezondheidsdienst) beschikbaar hebben gesteld, hebben het mogelijk gemaakt om de gegevens uit het vier-generatieprogramma in de computer op te slaan en het te koppelen aan de gegevens van de Utah Cancer Registry en de computergegevens van de overlijdensakten van de gezondheidsdienst van de staat Utah.

Met als enige gegevens de naam en het geboortjaar kan de computer nu in 1/30 seconde een lijst van 750.000 personen controleren en vervolgens alle voorouders en alle nakomelingen van die persoon opsporen, voor zover hun namen in het geheugen van de computer zijn opgenomen. Daarna gebruiken de research-werkers een computer om de genealogische gegevens aan de medische gegevens te koppelen en bepaalde ziekten die in die familie voorkomen te ontdekken en te evalueren. De huidige analyses van de computer hebben betrekking op 29.747 gevallen van kanker en op 41.187 hartaanvallen.

Een aantal personen - leden van families die een groot risico lijken te lopen - wordt naar hun huisarts verwezen voor nader onderzoek.

„Wanneer er een familie wordt gevonden met een groot risico,” legt Dr. Williams uit, „vragen wij hen om speciaal ontworpen vragenlijsten in te vullen en zich te laten onderzoeken om te controleren of hun gezondheid gevaar loopt. Waar families een groot risico lopen op een hartaanval, kunnen wij hen leren om hun eetgewoonten te veranderen, meer lichaamsbeweging te nemen en soms om medicijnen te nemen die zijn gemaakt om het cholesterolgehalte laag te houden. In enkele gevallen is het noodzakelijk dat deze bemoeienis al in de kinder-

tijd, lang voordat de eerste symptomen van de ziekte zich openbaren, begint.” De ziekten die nu bestudeerd worden omvatten kanker in alle belangrijke delen van het lichaam, hartaanvallen, beroertes, hoge bloeddruk en andere ziekten van het bloed, de nieren en het hart- en vaatstelsel.

Veel research is nog in een beginstadium. Tot dusver is de computeranalyse tot de ingezetenen van Utah beperkt, maar er zijn mogelijkheden om de gezondheid van andere heiligen der laatste dagen die vier-generatielijsten indienen te bevorderen, wanneer het programma uitgebreid wordt.

Er zijn zelfs mogelijkheden om de gunst te belonen door bij het genealogisch onderzoek te helpen. Het proces dat „probability matching” (waarschijnlijke verwantschap) heet, wijst op relaties in stambomen wanneer de informatie onvolledig is. Een overlijdensakte die bij voorbeeld, de naam, de sterfdatum en de namen van de ouders geeft, kan helpen om die persoon in een bestaande stamboom te passen die de ouders vermeldt, hoewel hun geboortedata missen. De computer kan ouders „zoeken” door alle echtparen met dezelfde namen te controleren om de ouders op te sporen, die hoogst waarschijnlijk de ouders van dat kind zijn. Op deze wijze kan de computer in seconden nazoecken wat een ervaren genealoog misschien maanden of zelfs jaren kost.

Welke problemen bent u tegengekomen? Dr. Williams glimlacht: „Wat te verwachten valt - onnauwkeurige stambomen. Maar de voordelen zijn geweldig. Omdat de mormonen gewoonlijk grote gezinnen hebben, kunnen we de typische genen, die maken dat iemand voor een bepaalde ziekte vatbaar is, beter vinden. Een tweede voordeel viel mijn nietmormoonse collega's bijzonder op - familie-organisaties. De families

van de heiligen der laatste dagen kunnen met preventieve programma's werken, omdat zij weten wie hun verwanten zijn en zij zich om de gezondheid van de hele familie bekommeren. De goede scholing van heiligen der laatste dagen en de wijze waarop zij medewerking geven aan de research-werkers zijn ook pluspunten. Om kort te gaan, diegenen onder ons die bij het project betrokken zijn, zijn werkelijk trots op de leden van de kerk, omdat zij op een unieke manier kunnen bijdragen aan dit gebied van research naar gezondheid.

Wij hopen dat onze computermethoden bruikbaar blijken voor het werk des Heren, naar mate wij onze bevindingen aan het Genealogisch Bureau van de kerk mededelen."

Nieuwe methode voor het bewaren van voedsel

De methode om granen en bonen een beschermend laagje van gewonen plantaardige olie te geven belooft de leden in de tropische gebieden van pas te komen bij het met goed gevolg bewaren van voedsel. Professor John M. Hill, faculteit van de voedingsleer van de Brigham Young Universiteit, heeft onlangs, op kosten van het Benson Institute, zes maanden in Cali in Columbia doorgebracht. Hij bestudeerde daar de problemen betreffende het bewaren van voedsel alsmede andere problemen met de voeding.

Dr. Hill werkte samen met Dr. Aart Van Schoonhoven in het CIAT, International Center for Tropical Agriculture (Internationaal Centrum voor Tropische Landbouwkunde), aan een nieuwe me-

thode om granen en bonen te bewaren met behulp van olie. Op verzoek van de zendingspresident heeft hij ook geholpen de methoden om voedsel te bewaren, die voor de tropen zijn ontworpen, ingang te doen vinden onder de leden van de kerk in Columbia.

„Het werk bij het CIAT is boeiend,” zegt Dr. Hill, „vooral omdat de oliebehandeling van bonen en granen tegen aantasting door insecten heel gemakkelijk thuis door de mensen kan worden uitgevoerd.” Dr. Van Schoonhoven heeft in het CIAT ontdekt dat bonen en granen die met plantaardige olie waren behandeld, de dood betekenden voor de insecten die in het graan aanwezig waren en dat verdere aantasting werd voorkomen. Dr. Hill heeft getracht te ontdekken welke component van de olie het beste tegen de insecten kon worden gebruikt en hoeveel olie nodig was om de verschillende granen tegen bepaalde insecten te gebruiken. „Wij hebben ontdekt dat de triglyceriden en oliezuur de insecten doden,” zegt Dr. Hill, „hoewel we niet precies weten waarom ze daarvan doodgaan. Eerst dachten we dat de insecten misschien stikten, maar andere proeven toonden aan dat dat niet het geval was. Op een of andere manier verstoren de bestanddelen van de olie de stofwisseling van de insecten en heeft dat de dood tot gevolg. De granen die met olie zijn behandeld worden ook niet opnieuw aangetast.”

Dr. Hill legt verder uit: „Dit houdt in dat het behandelen van granen met plantaardige olie fumigatie, behandeling met koolzuursneeuw en verhitting om de insecten te doden gaat elimineren. Het is eenvoudig en elke plantaardige olie is geschikt. Deze methode wordt bijzonder waardevol in de tropen, aangezien de insecten daar een heel voornaam probleem vormen, maar zij is voor elk klimaat geschikt.”

Methode

Elke soort plantaardige olie (pinda-, maïs- enzovoort) is geschikt om graan of bonen voor het bewaren klaar te maken. Het graan dient in een bus met deksel te worden gestort. Vervolgens wordt de olie toegevoegd, het deksel gesloten en de bus gerold totdat de olie het graan als 't ware een jasje heeft gegeven. Het graan hoeft niet in de olie te zwemmen, er is alleen maar een laagje om de korrel nodig. Dan wordt het graan in de bus overgebracht waarin het wordt bewaard. Het kan niet in een zak worden bewaard omdat de olie dan door de stof wordt geabsorbeerd. Een stevige bus die het graan tegen het vocht beschermd is het

beste. De olie wordt wel ranzig, maar het laagje olie is zo dun dat de smaak van het graan hierdoor niet wordt aangetast. De olie doodt alle insecten in het graan en beschermt het tegen verdere aantasting. Deze methode wordt bijzonder warm aanbevolen voor tropische gebieden en die gebieden waar bonen een hoofdbestanddeel van het voedsel vormen. In Guatemala, bij voorbeeld, gaat de prijs van de bonen sterk op en neer, waarbij zij in de oogsttijd het minste kosten. Indien een gezin dan in de oogsttijd een jaarvoorraad bonen koopt en deze met olie behandelt en bewaart voor gebruik als de prijs van de bonen stijgt, kunnen zij minstens tweederde op hun onkosten voor voedsel besparen. □

SLEUTELS, CONTACTLENZEN ... (Vervolg van bladzijde 22)

niet oefenen? Waarschijnlijk niet. Bepaalde zegeningen vereisen meer dan alleen maar gebed, want Jakobus merkte op: „Geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood.” (Jakobus 2:17.)

De schriften stellen echter ook duidelijk dat God op de hoogte is van alles wat er gebeurt. Jezus leerde ons dat de Vader zelfs op de hoogte was van onze behoeften voordat wij er Hem om vroegen. De Heer heeft gezegd: „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen.” (Leer en Verbonden 59:21.) De Heer heeft de hand in alles en wij behoren te erkennen

dat de hemelse Vader invloed kan uitoefenen op die zaken die ons ten goede komen.

Hoe moeten wij het gebed dan beschouwen? Het is een van de beste mogelijkheden tot een doeltreffend contact met onze hemelse Vader. Wij moeten voorzichtig zijn en het wijs en in de juiste geest gebruiken. Hij weet wat wij nodig hebben en Hij zal ons in zijn wijsheid die zegeningen geven die wij nodig hebben en die wij verdienen. Bij alles dienen wij te bidden dat zijn wil geschiede en wij dienen tevens te bidden om het geloof om zijn wil in ons leven te aanvaarden. □

De geschiedenis van de dwaasheid van een profeet

Door Bruce R. McConkie



Laat mij u de geschiedenis vertellen van een profeet, die in enkele opzichten een groot profeet was, maar iemand „die het loon der ongerechtigheid liefhad,” en die op een buitengewoon ongebruikelijke wijze „een terechtwijzing kreeg voor zijn ongerechtigheid”, wiens handelingen (ook het uiten van geweldige en ware profetieën omvatten) in een andere tijd door een andere profeet als „dwaasheden” werden beschreven.

Dit is een ware geschiedenis, een dramatische geschiedenis, één met een grote les voor alle leden van de kerk; één die het zien van God verhaalt, het ontvangen van openbaring, en het ontmoeten van een engel met de macht om te vernietigen met het zwaard in de hand. Zij verhaalt het verslag van de wijze waarop de Heer een boodschap aan de profeet doorgaf, een wijze die, bij ons weten, in de hele wereldgeschiedenis niet is herhaald.

Laten wij aannemen dat wij bij het be-

studeren van de gebeurtenissen die hierop betrekking hebben, de antwoorden op de volgende vragen zoeken: Waarom stond de Heer deze vreemde gebeurtenissen toe? (Of leidde Hij het zo?) Wat is „het loon der ongerechtigheid”? Hoe kon een profeet die dat zocht in harmonie met „de Geest Gods” blijven en geweldige waarheden verkondigen, waaronder één van onze wonderbaarlijkste Messiaanse profetieën?

Maar wat nog belangrijker is: Welke lering worden wij geacht te trekken uit deze mengelmoes van goed en slecht gedrag die door deze oude vertegenwoordiger des Heren ten beste wordt gegeven?

Laten wij ons nu over de geschiedenis buigen en onszelf openstellen voor de lering die wij eruit kunnen trekken. Bedenk, alstublieft, dat alles wat ik tot nu toe tussen aanhalingstekens gezet heb of alsnog ertussen zet, uit de Bijbel is geciteerd, met uitzondering van een tekst

waar ik een passage uit openbaring uit de laatste dagen te hulp heb geroepen. Onze geschiedenis vond plaats bij Jericho op de vlakten van Moab; het was 1451; de hoofdpersonen waren Balak, koning der Moabieten en Bileam, een profeet uit het land Midian. De menigten van Israël telden miljoenen. Zij hadden zojuist het land van de Amorieten verwoest en zij waren aan de grenzen van Moab gelegerd. De harten van de Moabieten en hun koning Balak waren vervuld met zorg en vrees. Zouden zij ook door die krijgers van Jehovah onder de voet worden gelopen en afgeslacht?

Daarom zond Balak de oudsten en de vorsten van zijn land „met het waarzeggersloon bij zich” naar Bileam om hem te huren om te komen en Israël te vervloeken. Zij spraken uit naam van Balak: „Daar is een volk getrokken uit Egypte; zie, het overdekt de oppervlakte van het land, terwijl het tegenover mij gelegerd is. Nu dan kom toch en vervloek mij dit volk, want het is sterker dan ik; misschien zal ik dan in staat zijn het te verslaan en uit het land te verdrijven, want ik weet: wie gij zegent, die is gezegend, en wie gij vervloekt, die is vervloekt.”

Verlangend om de schatten te krijgen die hem waren aangeboden, nodigde Bileam hen uit om die nacht bij hem te overnachten, terwijl hij de Heer raadpleegde om toestemming te krijgen om Israël te vervloeken. Die nacht kwam God tot Bileam en zei: „Gij zult niet met hen medegaan, gij zult dit volk niet vervloeken, want het is gezegend.”

De volgende morgen zei Bileam tegen de vorsten van Balak: „Gaat naar uw land, want de Here weigert mij toe te staan met u mee te gaan.”

Daarop stuurde Balak opnieuw vorsten, talrijker en aanzienlijker dan dezen en zij zeiden tegen Bileam: „Zo zegt Balak, de zoon van Sippor: Laat u toch niet weer-



houden tot mij te komen, want ik zal u rijk belonen; alles wat gij mij zult zeggen, zal ik doen; kom toch, en vervloek mij dit volk. Maar Bileam antwoordde en zeide tot de dienaren van Balak: Al gaf Balak mij zijn huis vol zilver en goud, ik zou niet in staat zijn het bevel van de Here, mijn God, te overtreden, door iets kleins of iets groots te doen.”

Bileam verlangde echter nog steeds hevig naar de rijkdom en de eer die de koning hem aanbood, hij bood zijn gasten huisvesting aan en hij drong bij de Heer op toestemming aan om met hen mee te kunnen gaan en Israël te vervloeken.

„God nu kwam tot Bileam des nachts en zeide tot hem: Nu die mannen gekomen zijn om u te ontbieden, sta op, ga met hen mede, maar alleen het woord, dat Ik tot u spreken zal, zult gij volbrengen.” Nadat hij deze toestemming had verkregen stond Bileam op „zadelde zijn ezelin en ging met de vorsten van Moab mee.” Let nu op: De Heer had Bileam toestemming gegeven om te gaan en toch zegt de Schrift: „Maar de toorn Gods ontbrandde, toen hij ging, en de Engel des Heren stelde zich op de weg als zijn tegenstander.”



Toch reed Bileam door; „de ezelin zag de Engel des Heren op de weg . . . staan, met getrokken zwaard in de hand”. Tot drie maal toe week het stomme dier uit: zij klemde Bileams voet tegen de muur, zij ging onder hem liggen. In zijn boosheid „sloeg (hij) de ezelin met de stok. Nu opende de Here de mond der ezelin, en zij zeide tot Bileam: Wat heb ik u gedaan, dat gij mij nu driemaal geslagen hebt? En Bileam zei tot de ezelin: Omdat gij de spot met mij drijft; had ik een zwaard in mijn hand, dan zou ik u nu zeker doden. Maar de ezelin zeide tot Bileam: Ben ik niet uw ezelin, waarop gij uw leven lang tot op deze dag hebt gereden? Ben ik ooit gewoon geweest u zo te behandelen? En hij zeide: Neen: Toen opende de Here de ogen van Bileam; hij zag de Engel des Heren met getrokken zwaard in de hand op de weg staan en hij knielde neer en wierp zich op zijn aangezicht.”

Nadat Bileam bestraft was en raad had ontvangen zei de engel: „Ga met die mannen mede, doch alleen het woord, dat Ik tot u spreken zal, zult gij spreken.”

Bij het ontmoeten van Bileam vernieuwde Balak zijn beloften om Bileam te be-

lonen en de profeet antwoordde: „Zal ik wel iets kunnen spreken? Het woord dat God in mijn mond zal leggen, zal ik spreken.”

Balak bracht offers en op het verzoek van de profeet die op bezoek was bouwde hij zeven altaren waarop Bileam ook offers bracht, klaarblijkelijk pleitte hij bij de Heer om toestemming om Israël te vervloeken en de eer te kunnen ontvangen die de koning der Moabieten hem aanbood. Bij dit alles beloofde Bileam echter dat de Heer hem misschien tegemoet zou komen en „welk woord Hij mij ook doet zien, dat zal ik u bekend maken . . . God nu ontmoette Bileam”. Hij vertelde hem wat hij moest zeggen, hetgeen hij vervolgens in het bijzijn van alle vorsten van Moab verkondigde: „Hoe zal ik vervloeken, die God niet vervloekt? Hoe zal ik verwensen, die de Here niet verwenst?

Want van der rotsen top zie ik hem, van de heuvelen aanschouw ik hem. Zie, een volk, dat alleen woont en onder de natieën zich niet rekent. Wie telt het stof van Jakob en wie berekent de drommen van Israël? Sterve ik zelf de dood der oprechten en zij mijn einde daaraan gelijk!”

Balak was boos, maar Bileam bleef trouw aan wat hem was toevertrouwd, Hij sprak: „Zal ik niet nauwgezet spreken, wat de Here in mijn mond legt?” Toen begon de hele ceremonie opnieuw. Er werden offers gebracht; de Heer werd dringend aangeroepen; maar de gevolgen bleven hetzelfde.

„God is geen man, dat Hij liegen zou; of een menskind, dat Hij berouw zou hebben. Zou Hij zeggen en niet doen, of spreken en niet volbrengen? Zie ik heb bevel ontvangen te zegenen, en zegent Hij, dan keer ik het niet.”

Hij vervolgde daarna: „Want er bestaat geen bezwering tegen Jakob, noch waarzeggerij tegen Israël. Thans worde ge-



Bruce R. McConkie

zegd van Jakob en van Israël wat God doet.”

Toen Balak toch klaagde, antwoordde Bileam: „Alles wat de Here zal spreken, dat zal ik doen?”

Toch zocht de profeet nog Israël te vervloeken, omdat de koning dat verzocht. Er werden nog meer offers gebracht; opnieuw stegen dringende smeekbeden op naar de Heer; opnieuw was het antwoord hetzelfde. „De Geest Gods kwam over hem” en hij profeteerde krachtig over de roem van Israël, hij besloot met de verklaring: „Gezegend, die u zegenen; en die u vervloeken, vervloek!”

Toen ontbrandde de toorn van Balak tegen Bileam en hij sloeg zijn handen in elkaar en Balak zeide tot Bileam: Om mijn vijanden te vervloeken heb ik u geroepen, en zie, gij hebt nu driemaal achtereen een zegen uitgesproken. Nu dan, pak u weg naar uw woonplaats; ik heb wel gezegd: Ik zal u rijk belonen, maar zie, de Here heeft u het loon onthouden.”

Maar Bileam hield zich vast aan zijn opzet om alleen te spreken „het woord, dat God in mijn mond zal leggen.” Hij sprak: „Heb ik dan niet tot de boden, die gij gezonden hebt, gesproken: Al gaf Balak mij zijn huis vol zilver en goud, ik zou niet in staat zijn het bevel des Heren te overtreden door goed of kwaad te doen uit mijzelf; wat de Here spreken zal, dat zal ik spreken?”

Terwijl de Geest nog op hem rustte, sprak Bileam daarna deze geweldige

Messiaanse profetie uit: „Ik zie hem, maar niet nu; ik schouw hem, maar niet van nabij; een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël.”

In weerwil hiervan verhaalt het verslag dat Bileam Balak „leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren,” en korte tijd later bevond hij zich in het kamp van de Midianieten. Zij hadden zich tegen Israël opgesteld, hij werd er „met het zwaard gedood”.

Het volledig verslag van deze gebeurtenissen staat in Numeri 22:23; 24; 25; 31:8; 2 Petrus 2:15-16; Judas 11; en Openbaring 2:14.

Wat een geschiedenis! Zie hier een profeet van God, die duidelijk is gebonden om alleen te verklaren wat de Heer des hemels voorschrijft. Er schijnt geen zweem van twijfel in hem op te komen over de weg die hij moet bewandelen. Hij vertegenwoordigt de Heer en noch het huis vol goud en zilver, noch de grote eer die door de koning worden aangeboden, kunnen hem afhouden van de vastgestelde koers, die voor hem door de God die hij dient is bepaald.

Maar de begerigheid naar rijkdom en het verlangen naar eer wenken hem. Hoe verrukkelijk zou het zijn om rijk en machtig te zijn - en tevens de profetische macht te hebben die hij al heeft.

Misschien wil de Heer hem met zijn normen laten schipperen en hem wat wereldlijke welvaart en macht geven, naast zijn getuigenis van het evangelie. Natuurlijk wist hij dat het evangelie waar was, maar waarom zouden de zaken die zijn politieke leider hem kon aanbieden hem worden geweigerd?

Ik vraag me af hoe dikwijls sommigen van ons leiding ontvangen van de kerk en dan net als Bileam om wereldlijk loon smeken en ten slotte een antwoord ontvangen dat hierop neer komt: Als u per se miljonair wil worden of deze of gene



wereldlijke eer wilt verdienen, doe dat dan maar, met dien verstande dat u wel doorgaat met het dienen van de Heer. Daarna vragen wij ons af waarom het bij ons niet zo gesmeerd gaat als wanneer wij Gods koninkrijk op de eerste plaats hadden gesteld.

Wat is het loon van onrechtvaardigheid? Houd dit niet onder andere in dat wij wereldlijke zaken najagen, wanneer die tegengesteld zijn aan het belang van de kerk?

En kennen wij niet allemaal mensen die, hoewel zij eens een sterke en standvastige getuigenis hadden, nu het doel van God met en zijn belang bij de aarde tegenwerken, omdat geld en macht hun oordeel betreffende wat wel en niet mag hebben omgedraaid?

Bileam, de profeet, was eens geïnspireerd en machtig, maar later verloor hij zijn ziel omdat hij zijn „hart zo zeer op de dingen dezer wereld (had) gezet in plaats van op de „rijkdommen der eeuwigheid”.

Wat een rijke betekenis schuilt in de geïnspireerde woorden van Joseph Smith, woorden die gesproken zijn tot mensen die een getuigenis hebben, maar de wereldlijke zaken ermee willen vermengen: „Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren -

Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken - vaarwel dan het priesterschap van die man.

Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen en tegen God te strijden . . .

Daarom worden velen geroepen, maar weinigen gekozen.” (Leer en Verbonden 121:34-38, 40.) □



„Weest niet beschaamd“: de wereldproblemen onder ogen zien

Door Terry J. Moyer

John Salinger krabbelde haastig de voornaamste punten van zijn huiswerk achterop zijn lijst aanbevolen boeken: opstel van minstens drie bladzijden, inleveren vijfde, onderwerp - honger op de wereld, gebruik aanbevolen boeken. De bel ging en John liep naar het cafetaria van de school aan het einde van de gang.

Toen de „mormoonse eetclub“ in hun gebruikelijke hoekje bij elkaar zat vroeg

John de anderen: „Heeft Perkins jullie klas vandaag ook een opstel opgegeven over honger op de wereld?“

Er werd al gauw vastgesteld dat John die opdracht niet alleen voor staatsinrichting had opgekregen, want Kamio Kamura had zoiets voor economie en Julie had zoiets voor geschiedenis.

„Het lijkt wel of ik de afgelopen drie jaar elk kwartaal ten minste eenmaal voor een of ander vak iets dergelijks heb moeten produceren. Als het niet over overbevolking is dan gaat het wel over abortus of over de honger op de wereld,“ voegde Lisa er aan toe.

„En de inhoud van de aanbevolen boeken maakt wel heel duidelijk wat voor conclusie je verondersteld wordt te trekken: ‚De wereld is overbevolkt. Niemand moet een groot gezin hebben. Abortus is nodig om de bevolkingsgroei onder controle te houden. We hebben niet genoeg te eten.‘ Maar ik geloof er geen klap van!” protesteerde Julie.

„Misschien zijn we niet helemaal eerlijk over onze leraren”, zei John. Ik geloof dat Perkins en de andere leraren ons opstellen over die onderwerpen laten maken, omdat ze er werkelijk mee in zitten. Trouwens velen zijn het toch wel met de leerstellingen van de kerk eens.”

„t Kan best zijn, John,” antwoordde Lisa, „Maar hoe moeten we nu een opstel maken over een bepaald onderwerp wanneer de mening van de leraar niet schijnt overeen te komen met wat de kerk leert?”

Deze jonge mensen stelden enkele interessante vragen. De mening van de leraar botst nog al eens met de richtlijnen van de kerk, de verklaringen van leiders van de kerk en de Schriften. (De officiële verklaringen van de kerk over abortus, geboortebeperving en andere wereldproblemen kan je gewoonlijk via je bisschop of je leraar van het seminarie te weten komen.)

„Laten we bij broeder Morgan gaan praten,” zei John. „Hij geeft hier al lang op school les, hij is bisschop geweest en nog langer leraar van het seminarie.”

„Ik kan begrijpen dat jullie ermee zitten,” zei bisschop Morgan, „maar jullie probleem ligt anders dan jullie denken. Jullie nemen aan dat jullie uitsluitend de bronnen mogen gebruiken die op de lijst van meneer Perkins staan en dat je tot dezelfde slotsom moet komen als de schrijvers die op die lijst voorkomen. Ik twijfel er niet aan,” ging de bisschop verder, „dat je gerust andere bronnen mag gebruiken, en andere gezichtspun-

ten mag formuleren en tot een andere slotsom mag komen, indien jouw onderzoek daar aanleiding toe geeft.” „Maar zijn er dan boeken en artikelen die steunen wat de kerk leert?”, vroeg Lisa. „Jazeker,” antwoordde bisschop Morgan. „Er zijn maar weinig studierichtingen waar geen geschillen zijn. Eerlijke, oprechte researchwerkers die met de zelfde gegevens werken kunnen tot een heel verschillende slotsom komen en vervolgens gedocumenteerde artikelen en boeken publiceren om deze slotsom te staven.

Sommige geleerden zijn ervan overtuigd dat de wereld met vier miljard mensen overbevolkt is. Anderen denken dat de aarde geschikt is om 40 of 50 of zelfs 100 miljard mensen ruim te voorzien.

En onder de sociologen zijn de meningsverschillen waarschijnlijk zelfs nog groter omdat zij met het ingewikkeldste onderwerp van allemaal te doen hebben: mensen. Daardoor ontstaan er grote meningsverschillen die vaak lijnrecht tegenover elkaar staan. Er zijn geen gemakkelijke antwoorden.

Wij zijn, als heiligen der laatste dagen, zo gelukkig dat wij geopenbaarde waarheid hebben om ons bij deze strijdpunten te leiden en wij moeten daar dankbaar voor zijn. Er zijn veel research-werkers, beide heiligen der laatste dagen en niet-leden, die geschriften produceren die overeenstemmen met wat de Heer heeft geopenbaard. Jullie probleem is eenvoudigweg om die geschriften op te zoeken en om daarna te beslissen welke van die geschriften geschikt zijn om bij jullie opdracht te gebruiken.”

De drie daarop volgende weken hebben John, Julie en Kamio heel hard gewerkt. Zij werkten samen en zij lazen alle boeken die meneer Perkins had aanbevolen en daarna begonnen ze in de schoolbibliotheek en de openbare bibliotheek te snuffelen.



Zij namen contact op met diverse organisaties voor maatschappelijk werk en van de regering en zij verzamelden heel bruikbaar materiaal, bruikbare verwijzingen en statistieken. Zij raadpleegden ook andere leraren.

John en Julie en Kamio kregen uitstekende cijfers voor hun opstel.

In hun opstel hadden zij het standpunt van de kerk uitgelegd. Zij werden uitgenodigd om hun standpunt in hun respectievelijke klassen naar voren te brengen en de vragen van hun medeleerlingen te beantwoorden. Zij hadden zich goed voorbereid om hun geloof goed te verdedigen.

Het voornaamste is dat zij ontdekten dat er werkelijk goede en geldige redenen zijn voor de standpunten die de kerk betreffende de verschillende moeilijke morele wereldproblemen inneemt. Zij ontdekten dat enkele leraren met een uitgesproken mening waardering hebben voor leerlingen die op een gefundeerde manier een heel andere mening hebben. En zij leerden dat het evangelie van Jezus Christus altijd in harmonie is

met de waarheid, uit welke bron die ook komt.

Wat een meisje presteerde

In 1975 zat Janelle Griffin in de tiende klas. Zij moest een werkstuk maken over de bevolkingsexplosie. Dit werkstuk was het begin van een serie gebeurtenissen die uiteindelijk uitliepen op het maken van het diaklankbeeld: „Het leeft”.

Janelle en haar vader, Dr. Glen Griffin, zijn nu leden van de ring Bountiful Utah Val Verda. Zij gingen alle familiefoto's na en kozen enkele goede dia's uit. Deze werden met een anti-abortus verhaal als script gecombineerd. De tekst was door Janelle en haar vader geschreven. De dia-presentatie die hieruit voortkwam legde de nadruk op de heiligheid van het menselijk leven. Zij werd heel enthousiast begroet door leerlingen en leerkrachten. Er volgden verbeteringen en herzieningen. De geluidsband werd op een cassetteband overgebracht. Enkelens die de presentatie zagen stelden voor dat elke jonge heilige der laatste dagen „Het leeft” zou moeten zien.

Er volgden nog meer verbeteringen en herzieningen en ten slotte werd deze presentatie in 17 talen door de hele kerk gedistribueerd. (VVOF 1420 DU).

En jij

Gevraagd: Jonge heiligen der laatste dagen met een helder verstand die hun naasten willen dienen en die misschien zelfs een Nobelprijs ontvangen voor het volgende:

1. Het vinden van een methode om ratten uit te schakelen, waardoor de voedselvoorraad in sommige gebieden met vijftientig procent zal toenemen. De techniek moet zo veilig zijn, dat zij in

dichtbevolkte gebieden kan worden toegepast.

2. Het vinden van een methode om zout water op een goedkope manier tot zoet water te maken, waardoor veel woestijnen die dichtbij oceanen liggen vruchtbare akkers kunnen worden. Aanwijzing: Zonne-energie?

3. Het vinden van een methode om trekkers en ander gereedschap binnen het bereik van meer boeren in meer gebieden te brengen, dit omvat eveneens het materiaal dat geschikt is om op kleine boerderijen te gebruiken.

4. Het vinden van betere methoden om het bederf van voedsel in de onderontwikkelde gebieden tegen te gaan, waardoor de hoeveelheid afval wordt verminderd en miljoenen meer worden gevoed.

5. Het vinden van een methode om goedkope en betrouwbare zonne-energie overal ter beschikking te stellen om de plaats in te nemen van de energiebronnen die niet vervangen kunnen worden.

6. Het vinden van een methode om de voedselvoorraden die in de oceanen aanwezig zijn tegen een lage prijs en op een appetijtelijke manier als voedsel te gebruiken.

Jonge heiligen der laatste dagen kunnen prijzen winnen voor: het betrekken van water voor irrigatie uit de atmosfeer; voor het vinden van alternatieve energiebronnen; voor het vinden van betere technieken om voedsel te oogsten, te bereiden, te verpakken en te verdelen; voor agrarische cultuur in de woestijn; voor het gebruik van het vocht van beide ijskappen; en dergelijke projecten.

Het staat vast dat er hongersnood is op aarde. Het staat vast dat er problemen zijn. Maar zullen de jongeren uit Zion die een helder verstand hebben zich aansluiten bij de praatjesmakers of zullen zij zich aansluiten bij diegenen die naar voornoemde antwoorden zoeken? Wij



zijn de kinderen van goddelijke hemelse Ouders, wij zijn naar hun beeld geschapen. Wij zijn in staat om moeilijke vraagstukken op te lossen.

„Ik (zal) mijn Geest uitstorten op al wat leeft,” sprak de Heer door middel van de profeet Joël, „en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien. Ook op de dienst-knechten en op de dienstmaagden zal ik in die dagen mijn Geest uitstorten.” (Joël 2:28-29.)

De antwoorden zijn er, en de antwoorden op de moeilijke vraagstukken moeten worden gevonden. De grote ontdekkingen komen pas na hard werken en na vele malen falen. Soms zullen degenen die de inspiratie ontvangen dat niet als zodanig ervaren.

Wie had in 1750 kunnen denken dat de stoommachine die James Watt had ontwikkeld een lawine van grote veranderingen teweeg zou brengen? Wie had in 1870 kunnen voorzien wat de elektriciteit in de volgende honderd jaar zou veranderen? En hoeveel mensen zouden in

1957 hebben kunnen geloven dat de eerste kunstmaan slechts twaalf jaar later naar de eerste stappen op de maan zou leiden?

Wat nu? Neem een intelligente jonge heilige der laatste dagen. Doe er een goede opleiding en een onderzoekende geest bij en de vaste wil om een vraagstuk op te

Canada, Mexico en Midden-Amerika zouden onbevolkt zijn. Europa, Azië, Afrika Australië en de eilanden der zee zouden onbevolkt zijn. De bevolking van de wereld is misschien oneerlijk verdeeld, maar is de wereld overbevolkt? (De wereldbevolking bestaat uit vier miljard mensen; het gebied van de Vere-



lossen. Doe er een houding van gebed bij, een houding die open staat om naar de influisteringen van de Geest te luisteren. Die jonge persoon kan dan misschien helpen om miljoenen te voeden.

Waarom is er hongersnood

Vraag: Hoeveel mensen wonen er op aarde?

Antwoord: Als alle vier miljard inwoners van de aarde in groepjes van vijf personen zouden worden verdeeld, dan zou elk groepje bijna een hectare land in de Verenigde Staten kunnen hebben.

nigde Staten omvat 9.399.317 vierkante kilometer; een vierkante kilometer is 100 hectare.)

Vraag: Is er genoeg voedsel voor de bevolking van de wereld?

Antwoord: Ja. Reeds vele jaren lang stijgt de produktie van voedsel sneller dan het aantal inwoners.

Vraag: Waarom heerst er dan hongersnood op aarde?

Antwoord: Er zijn vele redenen en daaronder horen:

1. De verdeling van het voedsel is in sommige gebieden helemaal niet doel-

treffend, vooral niet in de onderontwikkelde gebieden.

2. Door de huidige oogsttechnieken blijft veel voedsel op de akkers achter. (Mechanisch oogsten geeft voor sommige gewassen naar schatting een oogstverlies van tegen de vijftientig procent. Gezien de hoge arbeidskosten is het niet economisch verantwoord wat achtergebleven is alsnog te oogsten. Veel van wat verloren wordt is nog niet rijp genoeg of te rijp of het groeit in een hoekje waar de machine niet bij kan.)

3. Slechte methoden om te verpakken en om te bewaren veroorzaken een groot verlies van voedsel.

4. De ratten eten enorme hoeveelheden voedsel. (*National Geographic*, van juli 1977, blz. 63: „In India rats eat enough grain to fill a train 3.000 miles long.” (In India eten de ratten zoveel graan dat er een trein van 4.800 km geladen zou kunnen worden.)

5. Landbouwtechnieken die niet doeltreffend worden toegepast veroorzaken een slechte opbrengst per hectare.

6. Veel land waarop voedsel zou kunnen worden geteeld wordt gebruikt om tabak, opium en ingrediënten voor alcoholische dranken te telen.

7. In sommige gebieden moedigt de regering opzettelijk (en soms onopzettelijk) de boeren aan om minder voedsel te verbouwen.

8. In sommige gebieden worden vele ki-

logrammen plantaardige eiwitten gebruikt om een kilogram dierlijk eiwit te kunnen produceren.

Wat wordt er aan gedaan?

Een van de voornaamste zorgen van het Ezra Taft Benson Institute in Provo (Utah) is het helpen van de bevolking van de wereld om zichzelf te voeden. Het instituut is drie jaar geleden opgericht en het wordt geleid door Dr. Delos Ellsworth. Het instituut richt zich op uitgebreide research van voedsel, voedingswaarden, landbouwkunde en het opslaan van voedsel.

Er wordt zeer uitgebreide research verricht op het gebied van het volgende: landbouw op een minimaal stuk land, het bewaren van voedsel in tropische gebieden, het bewaren van voedsel thuis en intensieve cultuur. Er staan nog meer onderwerpen op het programma.

Toen Dr. Ellsworth werd gevraagd of de leden van de kerk zich bezighouden met het werk dat gepaard gaat met het voeden van een hongerige wereld, haalde hij een gids te voorschijn waarin de namen genoteerd stonden van meer dan 2.000 wetenschappelijke medewerkers die zich bezighouden met voedsel en landbouw. Al deze mensen waren lid van de kerk. De kerk en haar mensen interesseren zich ervoor en doen er echt wat aan. □

De regel van mijn vader

Door Henry Eyring

Het volgende artikel is een uittreksel van een toespraak door Dr. Henry Eyring, eminent professor in de chemie aan de Universiteit van Utah met internationale bekendheid, voormalig president van de Association for the Advancement of Science (Vereniging ter bevordering van de wetenschap) en de ontvanger van veel erbewijzen op het gebied van de wetenschap.

Voor mij is de leer betreffende onderzoek de kern van het evangelie. De Heiland leerde ons om zijn woorden te onderzoeken om te ontdekken of zijn leer waar was: „of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek”. (Johannes 7:17.) Dat is, natuurlijk, ook de kern van de wetenschap: de leer om te onderzoeken, testen en bewijzen. Die gang van zaken maakt de wetenschap tot wat zij is. Daarom kan men tegelijkertijd heilige der laatste dagen en wetenschapsman zijn.

Daarom trok ik het me niet zo erg aan toen iemand eens tegen mij zei: „Henry, zie je die man daar? Dat is een lid van jullie kerk, hij maakt er een potje van.”

Ik was het er helemaal mee eens, maar ik voegde er aan toe: „Je zou eens moeten zien wat hij gebrouwen zou hebben als hij het evangelie niet had aangenomen.” Het evangelie mag dan niet in staat zijn eerste klasproducten te maken van rommel, maar het maakt iedereen die het gehoorzaamt tot een beter mens. Ik heb het onderzocht. Het heeft mijn onderzoek doorstaan.

Vanuit mijn gezichtspunt moet een geopenbaarde godsdienst worden verwacht. Ik kan de gedachte niet wegedeneren dat er een goddelijke Voorzienigheid is, een God Die zorgt, Die mededogend is en Die Zich met ons in verbinding kan stellen.

Maar wanneer iemand mij vraagt om „te bewijzen dat er een God is”, vraag ik mij af wat hij bedoelt. Ik veronderstel dat hij bedoelt dat ik een logisch bewijs moet leveren. De waarheid kan echter niet uitsluitend door logica worden vastgesteld, omdat zelfs goede logica niet altijd tot de juiste conclusie leidt. In de middeleeuwen dachten enkele mensen dat de aarde plat was. Voor hen was dat



volkomen logisch; en hoewel hun logica misschien niet aanvechtbaar was, waren hun conclusies verkeerd omdat zij van verkeerde onderstellingen uitgingen.

Het voornaamste is dat in de godsdienst, in de wetenschap en in alle andere zaken die werkelijk belangrijk zijn alleen de goede onderstellingen tot betrouwbare conclusies kunnen leiden.

Onderstellingen zijn de verklaringen die wij er over de wereld op na houden; zij komen tot stand door onze ervaringen en door onze experimenten, en door de ervaringen en de experimenten van anderen.

Als iemand mij zou vragen om mijn overtuiging of mijn onderstellingen te bespreken, zou ik als volgt beginnen: Ik onderstel dat er een Oppermachtige In-

telligentie van het heelal is. Ik geloof niet dat iemand kan zeggen dat dat onlogisch is. Zij kunnen dat hoogstens tegenspreken.

Als iemand mij zou vragen hoe ik tot deze conclusie was gekomen, zou ik zeggen: „Door mijn ervaringen en door de ervaringen van anderen.” Op grond van wat er gebeurde bij Paulus en bij Joseph Smith en de wonderbaarlijke wetenschappelijke wetten die dagelijks worden ontdekt, voel ik mij verplicht om mij af te vragen: „Wat zit hier allemaal achter?” Natuurlijk beantwoorden wij deze situatie een voor een op onze eigen wijze. Ik kom tot de conclusie dat er een oppermachtige Intelligentie, God, is Die ik aanbid. Dat betekent dat ik doorga met bidden, omdat ik in die God geloof, Hij

is het wijste Wezen in het heelal, Hij is mededogend en Hij kent mijn geheimste gedachten.

Sommige mensen komen tot de conclusie dat de onrechtvaardigheden die op aarde bestaan, bewijzen dat er geen God is. Ik kom daarentegen tot de conclusie dat God, Die rechtvaardig en genadig is,

„Wij zijn nogal goede vrienden, nietwaar?”

„Ja,” zei ik, „dat geloof ik wel.”

„Henry, wij hebben samen over het bedrijf gereden en wij hebben samen geboerd. Ik geloof dat wij elkaar begrijpen. Ik wil dit tegen je zeggen: Ik ben ervan overtuigd dat de Heer de profeet Joseph

Henry, . . . in deze kerk hoeft je niets te geloven dat niet waar is. Jij gaat nu naar de Universiteit van Arizona; leer daar alles wat je kunt en wat er ook waar is, is een onderdeel van het evangelie. De Heer bestuurt het heelal werkelijk . . .”

alle onbillijkheid in een leven na de dood wil en kan herstellen.

Om tot mijn wetenschappelijke overtuiging te komen gebruik ik, noodzakelijkerwijs, het zelfde verstand en de zelfde methoden om te bewijzen en te testen die ik gebruik om tot mijn godsdienstige overtuiging te komen.

Ik zou nu willen teruggrijpen naar een stukje eigen geschiedenis. Het speelde op een vrijdagavond in september 1919, in Pima in Arizona. Ik had de hele dag met hooi lopen slepen. Het was heel erg warm en we hadden sloten water gedronken. Op maandag zou ik college gaan lopen aan de Universiteit van Arizona. Ik ging daar mijnbouw studeren. 's Avonds kreeg mijn vader het gevoel dat hij nog een laatste gesprek met zijn zoon moest hebben, vaders hebben zo iets wel meer. Hij wilde er zeker van zijn dat ik op het rechte pad zou blijven. Hij zei: „Henry, wil je even bij me komen zitten? Ik wil met je praten.”

Dat wilde ik zeker liever doen dan hooi opgooien. Dus ging ik bij hem zitten.

Smith gebruikte om zijn kerk te herstellen. Voor mij is dat een realiteit. Ik heb er geen zweem van twijfel over. Kijk, er zijn heel wat zaken die veel minder duidelijk voor mij zijn. Maar Henry, - in deze kerk hoeft je niets te geloven dat niet waar is. Jij gaat nu naar de Universiteit van Arizona; leer daar alles wat je kunt en wat er ook waar is, is een onderdeel van het evangelie. De Heer bestuurt het heelal werkelijk. Ik ben ervan overtuigd dat hij de profeet Joseph Smith inspireerde. Ik wil je nog iets anders vertellen: als je naar de universiteit gaat en je niet goddeloos gedraagt, als je zo leeft dat je op je gemak voelt als je in het gezelschap van goede mensen bent, en als je naar de kerk gaat en alle andere dingen doet die wij altijd hebben gedaan, maak ik mij geen zorgen dat je van de Heer afdwaaft.”

Dat is ongeveer zestig jaar geleden. Ik weet nog steeds alle antwoorden niet, noch weet iemand anders dat. Maar ik ben er nog steeds van overtuigd dat er een God is, Die de profeet Joseph Smith

gebruikte om het evangelie te herstellen, evenals Hij Paulus kon veranderen van de vervolger van de heiligen tot een van de grootste zendelingen aller tijden. Waarom? Omdat de Heer hem nodig had, en de Heer gebruikte hem.

Waarom deed Hij het zelfde bij de profeet Joseph Smith? Een reden: omdat Joseph Smith de bijna unieke gave had om te luisteren. Er zijn heel wat knappe mensen op aarde. Sommige zijn zo knap dat men ze niets hoeft wijs te maken. Een van de prachtige karaktertrekken van de mensen die de herstelde kerk ontwikkelden is dat zij zo nederig waren dat zij konden luisteren. En dat is voor ons allemaal heel belangrijk. God wil ons voor zijn doelen gebruiken, maar er is een bepaald soort luisteren voor nodig.

Ik geloof dat het werkelijk belangrijk is dat God met ons kan spreken. Als wij de nederigheid bezitten om Hem in gebed en met de juiste instelling te benaderen, kan Hij rechtstreeks tot onze intelligentie spreken.

Dus, als u - na onderzoeken en testen zoals Jezus heeft aanbevolen het met mijn onderstelling eens bent dat de Heer een openbaarder is en alwijs is en kan

spreken met wie Hij wil en hen kan vertellen wat Hij hen wil vertellen, dan hebt u de wetenschappelijke methode gebruikt om u dichter bij God te brengen. De wetenschap kan door haar eigen beperkingen de nederigheid teweeg brengen die ons helpt luisteren. Wanneer de wetenschap aan dat doel beantwoordt, wordt zij buitengewoon belangrijk.

Samenvattend: het evangelie leert ons om de woorden van de Heiland te onderzoeken, om de wetenschapsman te volgen en theorieën op te bouwen, te voorspellen en af te meten, dat met de voorspellingen te vergelijken en tot een conclusie te komen met betrekking tot wat waar is.

Ik heb deze lijn gevolgd om de conclusie te kunnen trekken dat het evangelie waar is, dat er een oppermachtige Intelligentie is, dat er een God is die zorgt, Die met zijn kinderen spreekt, Die met Joseph Smith heeft gesproken en Die ook heden spreekt.

Dit is een boodschap die vele grote mannen door de eeuwen heen hebben geloofd en die heden even belangrijk is als zij ooit is geweest. □



TRANS. LIBRARY

AUG 1 1979